

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!
ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRE!

KLASSEKAMPEN

KR.1

MARXISTISK-LENINISTISK
ARBEIDER AVIS

NR 6
JULI 1969

Storkapitalen rasjonaliserer bort arbeidere - Jern & Met-pampene undertrykker motstanden

Samtlige 60 arbeidere på Larvik Karosseri A/S ble sagt opp den 31. mai i år, fordi fabrikken skal sluttet sammen med Vestfold Bil & Karosseri. Det er imidlertid ikke meningen å stoppe produksjonen i Larvik. Men mange av de ansatte er ikke tilstrekkelig "produktive" og eierskiftet blir behendig utnyttet av bedriftsledelsen til å kvitte seg med lite effektiv og lite samarbeidsvillig arbeidskraft. Og for de 48 som fortsatt får arbeid, blir det redusert lønn.

Arbeiderne reagerte kraftig mot disse overgrepene fra arbeidskjøpernes side, og de krevde bl.a. at klubbformannen og en rekke eldre arbeidere skulle få tilbud om fortsatt arbeid. På et klubbmøte ble det foreslått at alle ansatte skulle legges ned arbeidet dersom ikke de tolv oppsagte fikk videre arbeid. Men arbeiderne hadde ikke regnet med at bedriftsledelsen hadde gode allierte. En represen-

tant for Jern & Met-ledelsen kunne fortelle arbeiderne at bedriftsledelsen hadde alle formelle rettigheter på sin side, og at kravene derfor bare kunne droppes. Seinere klarte den samme forbundspampen å forpurre et møte der lokale og sentrale tillitsmenn skulle svare på spørsmål fra arbeiderne på Larvik Karosseri.

Mer om Larvik Karosseri og pampenes forræderi på s. 5.

STOPP FASCISTFILMEN «THE GREEN BERETS»!

For kort tid siden prøvde kinodirektør Engh i samarbeid med det amerikanske filmselskapet Warner Brothers og "liberaleren" Bjørn Bjørnsen å vise den fascistiske propagandafilmen "The Green Berets" på foreninga Fri Films generalforsamling. Framvisninga skulle være en prøveklut for seinere oppsettning på vanlige forestillinger i Oslo og landet forøvrig. Filmen heroiserer de amerikanske imperialistenes overfall på Vietnam, og prøver å dekke over det faktum at de amerikanske troppene står foran endelig nederlag på slagmarka. Forsøket på å vise den var en åpen provokasjon mot det norske folkets anti-fascistiske tradisjoner.

Borgerskapet og dets lakeier forsøkte å forsvare visinga av filmen

ved å påberope seg "ytringsfriheten", som i deres munn sjølsagt bare sto for borgerskapets frihet til å spre arbeiderfiendtlig og reaksjonær propaganda. De norske arbeidere, skoleelever og studenter skar med letthet gjennom dette røykteppet. Fagforeninger, klubber, politiske ungdomsorganisasjoner og andre progressive samla seg til massiv protest mot den fascistiske propagandafilmen. Da filmen kom opp, stilte flere hundre ungdommer på gata utafor Rosenborg kino for å demonstrere sin avsky for den amerikanske imperialismen og dens norske håndlangere. Sammen med progressive medlemmer av Fri Film klarte de å hindre at "The Green Berets" blei vist. Se midtsidene

MENSTAD-SLAGET: ARBEIDERNE JAGDE STREIKEBRYTERE - STATEN SVARTE MED MILITÆRMAKT

Se siste side

2 klipp og kommentar klipp og kommentar

SF og NKP støtter nordisk monopolkapital

Planene om et nærmere økonomisk samarbeid i Norden går sin gang. Allerede 15. juli vil toppbyråkrater fra statsapparatet i de nordiske landa legge fram forslag til en nordisk traktat. Årsaken til at Nordek er kommet så i forgrunnen er sjølsagt at kapitalen ikke kan slå seg til ro med det foreløpige avslaget på medlemskap i EEC. En sterk markedsdannelse i Norden vil dessuten styrke muligheten til å oppnå en sammenslåing med kapitalkreftene i EEC-landa seinere.

Disse markedsbestrebelsene er alle sprunget ut av monopolkapitalens behov for en systematisk sammenslåing av bedrifter, uhemmet kapitalbevegelse over landegrensene og en mer konsekvent strukturrasjonalisering av utkantstrøka's næringer, fiske, jordbruk og skogsdrift for å sikre storindustriens arbeids-

kjøpere nok flyttbar arbeidskraft.

De nordiske livsforsikrings-selskapene har allerede utredet kapitaletablerings-spørsmål under Nordek og ser ifølge Morgenbladet's referat fra deres kongress i Bergen i juni, fram til "en friere bevegelse av kapital mellom landene".

Alt dette viser oss tydelig at Nordek i det store og hele er et samarbeid mellom kapitalistklassen i de nordiske landa, et samarbeid der statsbyråkratiet fungerer som et koordinerende redskap for kapitalen. Men på tross av dette har både SF og ledelsen i NKP, som sier seg å skulle forsvare arbeidsfolks interesser, fullt ut akseptert Nord-ekplanene!

Da saka ble behandlet i Stortinget nylig stemte SF sammen med borgerpartiene og DNA, for et prinsippforslag fra Trygve Bratteli om tilslut-

ning til Nordek!

NKP-ledelsen arrangerte i mai en konferanse, der også de andre "kommunist"-ledere i Norden medvirket. Resultatet var et felles kommunike der Nordek blir støttet.

Både SF og NKP-ledelsen snakker sjølsagt om at de ser Nordek som et alternativ til EEC. Men slike talemåter er i bunn og grunn ikke annet enn fromme ønsker om at monopolkapitalen ikke skal styrke monopolkapitalismen!

Den eneste form for nordisk samarbeid som arbeidsfolk kan akseptere er den nordiske arbeiderklassens felles kamp mot monopolkapitalen i Norge, Sverige, Danmark og Finland. Men i denne kampen har både SF og NKP vist seg å være ubrukelige. Bare et virkelig kommunistisk arbeiderparti kan lede arbeiderklassen i kampen mot monopolkapital og opportunistisk samarbeidspolitik.

A -moms - en gigantisk bløff

For vel en måned siden ble forslaget om innføring av moms som nytt skattesystem vedtatt av Stortinget. Partiapparaten er nå stort sett opptatt av å slå på stortromma for å "forklare" folk at alle får noen kroner mer ved deres forslag. Men selv ikke de daglige desorienterende halvsider med sensurerte spørsmål-og-svar kan skjule at arbeidsfolk må betale når næringslivet skal få skattelettelser og statens skatteinntekter skal være like høye som før.

Arbeiderpartiet prøver å gjøre sin egen "skattereform" til et stort "alternativ" til de borgerlige i valgkampen. Men forskjellen mellom Bratteli's forslag og regjeringsmoms-forslag eksisterer bare på papiret.

I første omgang vil utvilsomt enkelte grupper slippe noen hundrelapper billigere ved DNA's momssatser, men dersom vi ser lenger enn til 1970, vil sluttresultatet bli det samme.

Både de borgerlige partiene og sosialdemokratene i DNA vil at omlegginga til moms skal skje snarest mulig. I prinsippet åpner de derved begge for økt indirekte skatt, dvs. skatt på det vi må bruke for å leve, mens kapitaleiere og folk som har råd til å spare går fri.

Regjeringen ønsker 20 % moms med 6-8% prisstigning straks, mens DNA går inn for 15 % moms og 2-3 % prisstigning. Men dersom vi ser nærmere på DNA-pampenes uttalelser om skatten blir bildet et annet. Oddvar Nordli, formann i partiets skatteutvalg, sier i Arbeiderbladet 20/11-68:

"Omleggingen til mer indirekte beskatning må skje trinnvis.... Idag vil det være uriktig å overføre ytterligere 1 milliard kroner i skattebelastning fra næringslivet til andre skatteyttere."

Vi ser tydelig av disse uttalelsene at 15 % moms bare er første trinn for DNA, vi vet ikke engang om de i regjeringsposisjon vil nøye seg med en moms på 20-25 %. Men når industriene forlanger enda mer statssubsidiering for å sikre profitten under strukturrasjonaliseringa, så vil DNA når som helst kunne hevde som Oddvar Nordli at det nå plutselig vil være nødvendig å velte ytterligere 1 milliard i skattebelastning over på arbeidsfolk.

Moms er moms, enten en setter A- eller B foran. Kapitalens utbytting av arbeidsfolk blir like mye garantert av en sosialdemokratisk som av en borgerlig regjering.

Opportunistene hestehandler om velgere

Det blei ikke noe av det organiserte valgsamarbeidet mellom opportunistene som leder SF og NKP. Juntaen i SF, med Berge Furre i spissen fant det ikke opportunt å inngå noe slikt samarbeid, av frykt for at det ville svekke deres personlige posisjoner.

Dette betyr sjølsagt ikke at opportunistene i SF er prinsipielle motstandere av slike taktikkerier. Verken SF- eller NKP-ledelsen har skrupler med å behandle velgerne som umælende dyr. Men som ved en hver snuskete hestehandel er begge partene like redde for å bli snytt. Og det var denne gjensidige mistrua som stoppa samrøret opportunister imellom, denne gangen.

På lokalt plan er det likevel valgsamarbeid mellom SF og NKP. I Bergen har de stilt felles liste under likvidatorenes slagord "Samling av venstrekreftene". Først av "venstrekreftene" står Georg Johannsen SF, og nr. 2 på lista er Reidar T.

Larsens håndgangne mann i Bergen, Bjørn Gullachsen.

Ved forrige stortingsvalg trakk RTL-gjengen lista i Bergen til fordel for DNA; denne gangen har de funnet det taktisk "lurere" å slå av en hestehandel om velgerne med det sosialdemokratiske SF. Snakket om "Samling av venstrekreftene" har fullstendig avslørt deres anti-leninistiske linje. RTL-klikken vil samle alle småborgerlige, sosialdemokratiske og revisjonistiske elementer i arbeiderbevegelsen i ett parti.

Opprettinga av et slikt parti vil bety skjerpa kamp mot marxist-leninistene og den kompromissløse klassekamp-linja, og en seier for forræderne og klassesamarbeidsfolka. Og det vil bety at RTL-klikken gir den siste rest av marxismen-leninismen på båten og fornekter teorien om det kommunistiske partiets ledende rolle. KLASSEKAMPEN vil derfor gi all støtte til marxist-leninistene i NKP som kjemper mot RTL-gjengens likvidator-virksomhet.

NESTE NUMMER

av KLASSEKAMPEN kommer ca. 15. august. Nummeret vil bl.a. mer utførlig ta for seg spørsmål i tilknytning til Stortingsvalget. Septembernummeret kommer ut ca. 10. september.

Klassesamarbeid på Follum

I spesialbilaget til juni-nummeret av KLASSEKAMPEN, hadde vi en artikkel om "Klassesamarbeid ved Follum Fabrikker". Redaksjonen har mottatt et brev fra ei gruppe DNA-folk ved Follum, der de kommenterer artikkelen, bl.a. opplysningen om at Tormod Michaelsen er nestformann i Follum Bruks Arbeiderforening. I brevet skriver de bl.a.:

"Tormod Michaelsen, som idag figurerer som 1. mann på Buskerud-lista til Sosialistisk Folkeparti - ble på vart siste årsmøte i februar i år, fjernet som nestformann i Follum Bruks Arbeiderforening. Han har til dags dato overhodet intet tillitsvern innen vår fagforening.

Dette skiftet var en direkte følge av den kraftige reaksjonen som gjorde seg gjeldende blandt de menige medlemmer - som ikke ville godta de samarbeidsformer med bedriftsledelsen som denne toptillitsmann sto som eksponent for.

Disse opplysningene gis kun fordi at leserne ikke skal få inntrykk av, at det er det Buskerud-bilagets juni-utgave som har gjort oss oppmerksomme på våre interne problemer. Disse problemene løste nemlig medlemmene selv, allerede i februar måned."

Vi veit ikke om dette betyr at Follum Bruks Arbeiderforening har tatt definitivt avstand fra klassesamarbeidspolitikken og går inn for skjerpa kamp mot den økte ut-suginga av arbeidsfolk, eller at sosialdemokratene i DNA driver valgkamp og jakt etter tillitsvern på bekostning av sosialdemokratene i SF. Men opplysningene forteller oss i hvert fall at Michaelsen ble kasta på grunn av sin arbeiderfiendtlige politikk. SF har nok en gang vist at det ikke er noe "sosialistisk alternativ" til DNA, og at det er fullstendig ubrukelig i arbeiderklassens kamp for å knuse kapitalismen og opprette sin egen proletariske stat.

POLITISK MILITÆRNEKTER DØMT TIL 5 MÅNEDERS FENGSEL

I KLASSEKAMPENS mai-nummer bragte vi ei melding om den første fengslinga for politisk militærnektning.

8/6 falt det nok en dom. Den var over Per Hvaldsen fra Sandefjord, som fikk 5 måneders ubetinget fengsel for ikke å ha mottatt til 3 måneders forstegangstjeneste. Det var krigsadvokaten som la ned påstand om 5 måneder, og han begrunnet denne strenge straffa med at "det var fare for gjentakelse av den straffbare handling". Neste gang Hvaldsen nektet å møte, kunne han regne med en dom på 10 måneder. Da ville fengselsoppholdet tilsvare den vanlige tjenestetida.

Denne dommen viser ei klar opptrapping av kriminaliseringa av de politiske militærnektene. Borgerskapet kaster den liberale maska og bruker stadig hardere midler for å slå tilbake alle angrep på klassesediktaturet. Men dette vil bare føre til at de revolusjonære klassekreftene slutter rekken tettere sammen og setter fornyet styrke inn mot undertrykkinga av de politiske militærnektene.

En håndfull med renegater. Fra venstre står Jørgen Vogt, Finn Gustavsen, Henry Hoff, Per Aavatsmark og Reidar T. Larsen.

KJØP OG LES

for vietnam

Spesialnummer om NATO.
Spesialnummer om folkekrig og frigjøringsfronten.
1. opplag utsolgt. Nytt opplag foreligger NÅ. Pris kr. 1,-.

Solidaritetskomitéen for Vietnam trenger penger for å kunne øke aktiviteten til støtte for Vietnams folk i høst.

STØTT det antiimperialistiske arbeid i Norge!

STØTT Solidaritetskomitéen!

GI PENGER TIL Solidaritetskomitéen!

Bestilling og penger kan sendes til:

Solidaritetskomitéen for Vietnam,
Boks 558, Oslo sentrum. Postgiro 20 29 81

STATEN HAR NÅ LOCKOUT - RETT

Odelstinget vedtok i juni måned endringer i lov om offentlige tjenestetilsetninger og lov om arbeiderværn. Endringene medfører bl.a. at staten nå vil kunne bruke det samme våpen mot arbeidsfolk som de private arbeidskjøperne, nemlig lockout. Forslaget fikk full støtte av DNA's stortingsgruppe. Fra før av har sosialdemokratene plassert sine toptillitsmenn i styrene i en rekke statsbedrifter. LO-formann Aspengren sitter f.eks. som styremedlem både i Norsk Jernverk og Kongsberg Vapenfabrikk.

Dersom staten i en tariff-tvist sier opp plassene for de statsansatte, så skal altså de fagorganisertes høyeste tillitsmenn også skjøtte arbeidskjøpernes interesser!

Kan sosialdemokratene forsvare bl. tydeligere? Vedtaket om lockout-rett il-

lustrerer også hulheten i påstanden om at staten ikke er en klassestat, en argumentasjon som går igjen fra Høyre til SF. Grundig analyser har for vist oss at statsbedriftene først og fremst tar sikte på å subsidiere de private kapitalinteressene, f.eks. gjennom NSB og Postverket, eller drive produktiv virksomhet som er nødvendig for systemet der kapitalen ikke tør investere på grunn av lav eller usikker profitt. Først og fremst virker altså staten som et redskap for de største koncernene og kapital sammenslutningene; monopolkapitalen.

Innføringa av lockout-retten viser arbeidsfolk tydelig at staten nå tar sikte på å styrke sin mulighet til å avvise de fagorganisertes krav.

Klassekampen skjerpes også i statsbedriftene.

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

TVEITA POSTKONTOR, Oslo 6
Postgironummer nr. 206593

ABONNEMENTSPRISER:
Kr. 15,- pr. år
Gruppeabonnement: kr.60,-
pr. år for 5 eks. og kr. 110,-
pr. år for 10 eks.
HALVÅRSABONNEMENT:
Kr. 8,-

KLASSEKAMPEN gis ut av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktør og ansvarlig utgiver:

Finn Aarheim

3 Marxist-leninistenes stilling til valget

KLASSEKAMPEN trykker i dette nummeret oppfordringa fra SUF's sentralstyre om boikott av høstens stortingsvalg på en plass i bladet som vanligvis er forbeholdt redaksjonens egne redaksjonelle kommentarer. Dette gjør vi fordi vi er enige i uttalelsen. Sjøl om den taler godt for seg sjøl, vil vi likevel si noen ord om hvorfor vi ser som viktig for utviklinga av den revolusjonære bevegelsen at alle revolusjonære krefter støtter en valg-boikott-linje nå.

VALGETS TRYLLESPEIL AVSLØRER OPPORTUNISTENES SANNE ANSIKT

I det siste året er krisa i kapitalismen klart skjerpa også i Norge. Katastrofevinteren i Finnmark er det klareste eksemplet. Norske arbeidere har svart med stadig flere streiker og aksjoner av forskjellige slag – både "lovlige" og "ulovlige". Skoleungdom og studenter har vist kampvilje og økende politisk bevissthet. De siste månedene har vist at breie grupper av arbeidsfolk ruster seg til kamp mot MOMSEN.

I denne tida har opportunist-gruppene i arbeiderbevegelsen konsentrert aktiviteten sin om valget.

Dette avslører hva opportunistene vurderer som viktig, og hva de ser som mindre viktig. Revolusjonære kommunister og andre ærlige progressive ser det som viktig å forene seg med arbeiderklassen når den går til kamp. Kapitalens valgfarse blir mindre vesentlig.

Opportunistene derimot ser valget som viktigere. For pamper og strebere, som dominerer partistyrerne i "arbeider"partiene, er valgtida fylt av angst og forhåpninger: går partiet fram eller tilbake? Styrker vi stemmeandelen, får stortingsmenn, flere statsannonser til pressa vår, sjanser til større statsstøtte? Valget avgjør partienes styrke og prestisje. Det bestemmer over ledernes levebrød og karriere.

Altså konsentrerer SF – og NKP-ledelsen seg om å gjøre partiene mest mulig "tekkelige" og tiltrekkende for den små-borgerlige fjernsynsvelger. Indre maktkamp avgjør hvem som skal høyest på den grønne grein. Ytre manøvrer skal "plassere" partiene der de ledende gruppene tror de kan dekke det største politiske "nedslagsfeltet". Bygstad og Kopreitan ligger i "Marxistiske" Arbeidsgruppe aper etter til venstre, og flyr beina av seg for å få til alle slags "rød front"-lister. Sjøl det flegmatiske AUF har satt seg i bevegelse for å få presset "sine folk" høyest mulig på AP-listene.

Av dette ser vi klart vilken oppfatning disse folka har av sitt forhold til det arbeidende folket. Deres oppgave ser de slett ikke som å tjene folket – å gå i spissen,

kjempe uegennyttig i folkets kamp. Arbeiderklassen har de bare bruk for som en flokk naut foran valgvogna, som kan trekke hele møkkalasset et hakk lenger opp på den borgerlige rangstigen. Opportunist-gruppene ser på arbeiderklassen som stemmekveg – ikke som klasse-frender.

Dette er synet til klasseforædere og arbeideraristokrater. Det kan umulig være synet til arbeiderklassens ledere, eller til grupper som på noen måte skal være til nytte for arbeiderklassen. Det avslører altså atter en gang at opportunistgruppene er opprättnende og ubrukelige for arbeiderklassen, og at en ny, revolusjonær og klassebevisst ledelse må til.

SF OG VALGET.

SFs viktigste manøvre foran valget har vært å splitte seg fra SUF, venstrefløyen og store deler av sentrumsfløyen i partiet. Dette har ei rekke årsaker: SF-lederne regna med at det revolusjonære SUF, som i økende grad bygde på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, ville bli en viktig skyteskive for borgerpressas anti-kommunistiske hetspropaganda. Dette kunne ikke tillates akkurat nå, i et valgår da SF hadde forespeilt seg muligheter for en større offensiv og regna med sterk økning i representasjonen på Tinget. Samtidig utgjorde SUF-erne som var medlemmer av SF en stor og disiplinert del av de som skulle delta i SFs nominasjoner. Derfor var det i SF-ledernes personlige interesse å få SUF og venstrefløyen ut raskt – før de første nominasjonene tok til. Endelig var det viktig å uskadeliggjøre ei rekke "kjente navn" langt inn i sentrum av partiet, f.eks. Bygstad, Kopreitan o.l. Disse var personlige rivaler til SF-lederne og kjempet med dem om de samme posisjonene. Det er derfor slett ikke noe paradoks at SF-ledelsen valgte å ta denne drepende splittelsen akkurat før valget. Resultatet er også klart: Taktiske overveielser i samband med stortingsvalget fikk SF-ledelsen til å sette alle revolusjonære og proletariske elementer utafør partiet, og det har omskapt partiet til å bli et reint venstresosialdemokratisk parti.

NKP-LEDELSEN OG VALGET

Revisjonistene som dominerer NKP-ledelsen, gjorde to ting for å forberede valget.

UTTALELSE FRA SUF's SENTRALSTYRE: BOIKOTT HØSTENS STORTINGSVALG!

SUF oppfordrer arbeidsfolk til å boikotte høstens Stortingsvalg.

Monopolkapitalen bruker det parlamentariske "demokratiet" bare til å skjule sitt diktatur over folket. De revolusjonære kan bare bruke det som en talerstol i klassekampen mot kapitalen.

Men nå finnes det ikke noe revolusjonært klassekampparti som kan bruke denne talerstolen. De oppstilte listene er ikke noe brukbart alternativ. Derfor bør arbeidsfolk boikotte valget. Kreftene må istedet samle seg om å skape arbeiderklassens eget revolusjonære, kommunistiske parti, som bygger på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning.

STORTINGET – ET REDSKAP FOR KAPITALISTKLASSENS HERREDØMME

Parlamentarisme er gunstig for monopolkapitalens diktatur. Diktaturet skjules bak allmen stemmerett og frie, hemmelige valg, som skal gi inntrykk av at det i virkeligheten hersker fullkomment demokrati.

Samtidig skjerpes klassemotsetningene og utbyttinga. Stadig mer raffinerte, vitenskaplig uteksperimenterte metoder tas i bruk for å utbytte arbeiderne enda hardere. Klassekampen er ikke forsvunnet. Denne virkeligheten skal Stortinget skjule. De breie lag av folket skal få tro at de virkelig har innflytelse og er med på å bestemme styringa av samfunnet til alles beste.

Derfor får arbeidsfolk hvert 4. år lov til å delta i Stortingsvalg. Hva betyr dette? Ikke annet enn at de får være med å peke ut representanter til et statsorgan som skal legitimere den herskende klassens undertrykkelse.

Storkapitalen bruker sine statsbyråkrater i departementene og direktorater til å planlegge og vedta hvordan utbyttinga av arbeidsfolk skal administreres. Etterpå kan regjeringa, og til slutt Stortinget strø sand på de avgjørelsene som forlenget er tatt.

Men hva om motstanderne av systemet vant flertall i parlamentet? All historisk erfaring viser at så snart dette kan

tenkes å skje, kaster kapitalistklassen den "demokratiske" maska tilside, setter parlamentet ut av funksjon og hersker gjennom rein militær makt. Et ferskt eksempel på dette er Hellas etter 1967.

Parlamentet er et redskap for den herskende klassens undertrykkelse av folket. Noe redskap i folkets kamp mot kapitalen kan det aldri bli.

SOSIALDEMOKRATENE STØTTER MONOPOLKAPITALEN

Gjennom mange år i regjering har DNA vist at partiet ikke tjener arbeidernes interesser. Klasseamarbeids-linja ødela LO's kampeevne og stilte arbeiderne forsvarsløse mot kapitalens framstøt. Monopolkapitalen er styrket, arbeiderklassens posisjon er svekket. Tvungen voldgift, tidstudier, rasjonalisering, avfolkning av landsbygda og spekulasjon i bolignød i byene, hard prisstigning, arbeiderfiendtlig omsetningsskatt – alt er utslag av "Arbeider" – partiets politikk. Norge ble lagt åpent for USA-imperialismen gjennom NATO-medlemsskapet – i DNA's regjeringstid. DNA's forslag om MOMS viser at partiet ikke har forandret seg, men fortsatt støtter kapitalen mot arbeidsfolk.

SF og høyreledelsen i NKP tjener ikke arbeiderklassen særlig bedre. Nettopp nå støtter begge partiene NORDEK, som styrker monopolkapitalen og forbereder Nordens inntreden i EEC. Partistyrerne gir ikke en gang uforbeholden støtte til arbeidernes kamp mot tidstudier, rasjonalisering og andre tiltak som øker utbyttinga. Kreftene forberedes mot de revolusjonære i arbeiderbevegelsen. SF har ekskludert SUF og de andre revolusjonære. NKP-ledelsen angriper hatsk revolusjonære i og utenfor NKP. Til gjengjeld gjør SF- og NKP-ledelsen ingen ting for å virkelig avsløre DNA. Ved at politikk er "å drive sosialdemokratiet til venstre" er SF- og NKP-ledelsen i praksis blitt reine haleheng til DNA.

ARBEIDSFOLK HAR IKKE NOE "VALG"

Ved høstens Stortingsvalg skal arbeidsfolk altså bare få bestemme om de 4 borgerlige partiene eller de borgerlige høyresosialdemokratene skal administrere monopolkapitalens diktatur. De får kanskje bestemme om DNA skal få støtte

De gikk til et samordna angrep på revolusjonære marxist-leninister i og utafør partiet. Både SUF og KLASSEKAMPEN fikk sine pass påskrevet. Det gamle styret i Oslo/Akershus NKP, som var leda av marxist-leninister, blei velta. Målet var å markere klartest mulig at NKP-ledelsen ikke hadde noe til felles med revolusjonære kommunister – noe som man si har lyktes bra.

Ledelsen forberedte også et nytt "handlingsprogram" som bl.a. gikk inn for at alle "venstrekrefter" skulle samles i "ett, marxistisk parti". Dette ville bety ei fullstendig likvidering sjøl av et NKP slik det ser ut etter opportunistledernes herjinger. Men dette prgrammet blei avist av en konferanse av NKP-medlemmer.

Seint på vårparten gikk NKP-ledelsen gjennom en serie "forhandlinger" med alle slags "venstrekrefter" for å få istand litt samling likevel. Forhandlingspartnere var Furubotns rasjonaliseringsapostler, "venstrefolk" fra DNA, det SF som nettopp hadde kasta ut SUF o.l. Slike forhandlinger førte fram bare i Bergen. Men de avslørte RTL-klikkens fullstendige fellesskap med opportunistene fra Furubotn til Furre. NKP under ledelse av RTL & co. er derfor ikke noe alternativ for klassebevisste arbeidere.

REVOLUSJONÆRE ARBEIDERE BØR IKKE STEMME

Vi har altså fått ei rekke klare eksempler på at SF- og NKP-lederne har gjort disse "arbeider"partiene fullstendig ubrukelige i klassekampen. De gruppene som dominerer disse partiene hemmer i virkeligheten kampen og må tilintetgjøres av arbeiderklassen. Derfor kan det heller ikke være riktig å stemme på dem. En stemme til SF vil bli tatt som støtte til dem som kasta ut SUF og venstrefløyen forøvrig. En stemme til NKP vil bety støtte til RTLs linje mot venstrefløyens linje, dersom noen vil stemme på NKP slik som listene og ledelsen nå ser ut. Den viktigste arbeidsoppgaven for revolusjonære arbeidere må nå være å skape en virkelig ledelse for arbeiderklassen: Arbeidernes kommunistiske parti, som bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Dette partiet må bygges i fellesskap av alle revolusjonære krefter. Den første oppgaven blir derfor å styrke disse kreftene. Det oppnår man ved en aktiv valgboikott, som vil kunne slutte deres rekke sammen, skille dem fra revisjonistene og være en klar demonstrasjon mot all opportunistisme. KLASSEKAMPEN mener derfor at SUF's oppfordring til boikott av høstens stortingsvalg er riktig for alle revolusjonære kommunister og andre progressive arbeidere og intellektuelle, enten de er organisert i SUF eller ikke.

ARBEIDERKLASSEN MÅ SJØL TA MAKTA

Arbeiderklassen kan bare trygge sin stilling gjennom sjøl å ta makta ved en sosialistisk revolusjon. Kapitalens diktatur må kjempes ned med de nødvendige midler, fredelige eller ufredelige. Det finnes ingen "parlamentarisk vei til sosialismen". Folket og ikke Stortinget må ta makta. Det må opprette sitt eget demokrati, som samtidig er et diktatur over kapitalen, og gjøre slutt på alle klassemotsetninger for godt.

FRAM FOR DET REVOLUSJONÆRE PARTIET

Det store flertallet – det arbeidende folket – har styrke nok til å knuse kapitalismen. Men for å kunne utnytte styrken sin trenger det en organisert fortropp, et virkelig kommunistisk parti som er væpna med arbeiderklassens revolusjonære teori, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Bare et slikt parti, som består av klassens mest framskredne krefter og som har oppsummet erfaringene av 100 års klassekamp, kan lede og samordne kampen for sosialismen. Et slikt parti vil også kunne bruke Stortinget som en talerstol for arbeiderklassen og avsløre det som borgerskapets redskap til å opprettholde utbyttinga av arbeidsfolk. Og da vil klassebevisste arbeidere igjen ha et parti å stemme på.

SUF's sentralstyre vil understreke at det revolusjonære partiet ikke kan administreres fram på topplanet gjennom lure listekombinasjoner og valgopplegg langt over hodene på arbeidsfolk. Det kan bare skapes fra grunnen av, gjennom grundige studier og ved samvirke av alle revolusjonære krefter i arbeiderbevegelsen. Bare slik kan partiet gro røtter i folket og bli et virkelig redskap i kampen for sosialismen.

BOIKOTT HØSTENS STORTINGSVALG!

FRAM FOR ARBEIDERKLASSENS KOMMUNISTISKE PARTI – VÆPNA MED MARXISMEN-LENINISMEN – MAO TSETUNGS TENKNING!

Mao Tsetung om partiet

Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.

Revolusjonære krefter i verden, foren dere, kjemp mot imperialistisk aggresjon! (november 1948).

Partiorganisasjonen må være sammensatt av proletariatets framskredne elementer; den må være en sterk avantgardeorganisasjon med evnen til å lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden.

Sitert i "Vi går fram til altomfattende seier i den store proletariske kultur-revolusjon", nyttårsleder 1968 i Renmin Ribao, Hongqi og Jiefangjun Bao.

En annen framtreddende egenskap som skiller vårt parti fra alle andre politiske partier er at vi har den nærmeste forbindelse med de bredeste folkemassene. Det vi tar som vårt utgangspunkt er at vi av nele vårt hjerte må tjene folket og aldri, ikke et eneste minutt, må isolere oss fra massene, at vi i alle stykker må la oss lede av folkets interesser og ikke av enkeltpersoners eller gruppeinteresser, at vi har like stort ansvar overfor folket som overfor partiets ledende organer.

Om koalisjonsregjeringen (24 april 1945).

4 Stalin om arbeiderklassens revolusjonære parti

(Følgende artikkel av Stalin er henta fra kapitlet om partiet i "Om leninismens grunnlag".)

Partiet som høyeste form for proletarietets klasseorganisasjon. XXXXX.

Partiet er arbeiderklassens organiserte tropp. Men partiet er ikke den eneste organisasjon arbeiderklassen har. Proletariatet har en rekke andre organisasjoner, og uten dem ville det være umulig å føre en framgangsrik kamp mot kapitalen: fagforeninger, kooperativer, bedriftsorganisasjoner, parlamentsfraksjoner, partiløse kvinneforeninger, pressen, kultur- og opplysningsorganisasjoner, ungdomsorganisasjoner, revolusjonære kamporganisasjoner (når det er tider med åpne revolusjonære aksjoner), representantsovjeter som den statlige organisasjonsform (når proletariatet sitter ved makten) osv. Et overveldende flertall av disse organisasjoner er partiløse organisasjoner, og bare en viss del av dem er direkte knyttet til partiet eller utgjør en forgrening av partiet. Alle disse organisasjoner er det under visse forhold absolutt påkrevd for arbeiderklassen å ha, for uten dem lar det seg ikke gjøre å styrke proletariatets klasseposisjoner på de mangfoldige områder der det kjemper; uten dem er det umulig å stå sette proletariatet som den kraft der er kalt til å sette den sosialistiske orden i den borgerliges sted. Men hvordan kan en få i stand en enhetlig ledelse når det fins en slik rikdom på organisasjoner? Hvor fins garantien mot at denne mangfoldigheten

ikke fører til rot i ledelsen? En kan innvende at hver av disse organisasjonene arbeider bare innenfor sitt særegne virkefelt og at de derfor ikke kan komme på tverke for hverandre. Dette er selvsagt riktig. Men riktig er også det at alle disse organisasjonene må dra i samme retning, for de tjener en klasse, proletarenes klasse. Derfor spørres det: hvem bestemmer linjen, den allmenne retning som skal være kursen for alle disse organisasjonenes arbeid? Hvor fins den sentrale organisasjon som takket være nødvendig erfaring makter å utarbeide denne felles linje, og ikke bare det, men som takket være at den har den autoritet som skal til for dette, også er i stand til å få alle disse organisasjoner til å sette denne linjen ut i livet for å oppnå enhet i ledelsen og hindre virvar?

En slik organisasjon er proletariatets parti. Partiet når over alle forutsetninger som er nødvendige til dette, for det første fordi partiet er samlepunktet for de beste elementer i arbeiderklassen som har umiddelbar tilknytning til proletariatets partiløse organisasjoner og meget ofte leder dem; for det annet fordi partiet, siden det er samlepunktet for de beste folk i arbeiderklassen, også er den beste skole til å utdanne ledere for arbeiderklassen – ledere som evner å stå i spissen for alle arter av organisasjoner som klassen har; for det tredje fordi partiet som den beste skole for lederne i arbeiderklassen, som følge av sin erfaring og autori-

tet er den eneste organisasjon som makter å sentralisere ledelsen for proletariatets kamp og såleis gjøre alle arbeiderklassens partiløse organisasjoner overhodet til hjelpeorganer og transmisjonsremmer som forbinder partiet med klassen. Partiet er den høyeste form for proletariatets klasseorganisasjon.

Dette betyr naturligvis ikke at de partiløse organisasjoner – fagforeninger, samvirkeorganisasjoner osv. – formelt må være lagt under partiets ledelse, det dreier seg bare om at de partimedlemmer som tilhører disse organisasjoner og uten tvil er personer med stor innflytelse, bruker alle overbævningsmidler for å bringe det dithen at de partiløse organisasjoner legger sitt virke så nær som mulig opp til proletariatets parti og frivillig stiller seg under dets politiske førerskap.

Derfor sier Lenin at partiet er den "høyeste form for proletariatets klassesammenlutning", og at dets politiske lederskap må utstrekke seg til alle andre former for organisasjon som proletariatet har. (Se "Radikalismen" osv. kap. VI).

Derfor er den opportunistiske teorien om "uavhengighet" og "nøytralitet" for de partiløse organisasjoner – en tilstand som aler opp uavhengige parlamentarikere og journalister som er løsrevet fra partiet, snarere synte fagforeningsfolk og småborgerlige kooperatører – helt uforenlig med leninismens teori og praksis.

Rasjonalisering under kapitalismen - økt utsuging av arbeidsfolk.

Foredrag som sporvognskonduktør Henry Stokmo holdt på et møte om rasjonalisering arrangert av Oslo/Akershus SUF 4/6.

På våre arbeidsplasser, i den borgerlige pressa og i andre massemedia blir en aldri trøtt av å understreke nødvendigheten av rasjonalisering, økt produktivitet, intensitet, effektivitet og nødvendigheten av strukturrasjonalisering hvis vårt næringsliv skal makte den skjerpede konkurransen fra utlandet.

Det blir lagt fram langtidsprogram og perspektivanalyse med tall og data som skal vise fram for arbeidsfolk hvilken lys framtid kapitalismen vil gi oss – bare vi som er på arbeidsplassene vil være med på et samarbeid, i den nødvendige rasjonaliseringen for den norske næringsliv. Men samtidig blir det og understreket med dystert alvor hvilken mørk framtid med arbeidsløysse som vil ramme oss, såfremt vi ikke vil være med på å ta samfunnsmessige hensyn.

For den norske arbeider, småbruker og fisker fortøner vinkeligheten seg annerledes enn hva de borgerlige ideologer og deres lakeier forsøker å framstille den. Rasjonalisering betyr for arbeideren krav om mer effektivisering gjennom tidsstudier, produktive lønssystemer og andre djevilske metoder for å drive rovdrift på arbeidskrafta. Det er og vanskelig for en småbruker eller fisker å skjønne at de for såkalte samfunnshensyn skal være nødt til å forlate heim og grunn – som er bygd opp gjennom et liv i slit – til såkalte vekstsentra hvor problemet med å få arbeid vil melde seg etter som rasjonaliseringa skrider fram.

Mene skatter, avgifter, økte priser og arbeidsløysse er den prisen arbeidsfolk skal være med på å betale for å legge forholdene til rette for monopolkapitalen.

At borgerskapets representanter forsøker å utnytte og utbytte folk, burde ikke overraske noen med vanlig vett. Men at våre valgte tillitsmenn i samarbeid med arbeidsskjøpperne skal være med på dette, er en stor skam.

Er da vi som tilhører den revolusjonære fløya i arbeiderbevegelsen motsandere av enhver form for rasjonalisering? Nei, ikke hvis en med dette mener en fornuftig anvendelse av de tekniske ressurser for å gjøre arbeidet mindre slitsomt og helsefarlig, og hvor den tekniske landevinning blir underlagt de menneskelige behov. Men vi innrømmer gjerne at vi avviser blankt rasjonalisering på arbeidsskjøpperens premisser. Som klassebevisste arbeidere har vi ingen illusjoner om at kapitalismen kan løse krisa med mer rasjonalisering. Vi er overbevist om at den heller vil bli skjerp etter som rasjonaliseringa skrider fram. Vi erkjenner med stolthet at vi vil kjempe med alle midler for å hindre denne utviklinga. Gjennom klassekamp vil vi være med å knuse kapitalismen for å bygge opp et nytt samfunn, et sosialistisk samfunn.

Hvordan står den norske arbeiderbevegelsen rusta til å møte utfordringa fra kapitalmakta? Vi må nok erkjenne at vi ikke

står sterkt. På grunn av høykonjunkturen etter krigen har det lykkes sosialdemokratene å nøytralisere og passivisere den. Gjennom feilaktig strategi og taktikk har de vært med på å gjøre den norske arbeiderbevegelsen forsvarsløs. Strebere, opportuniste, direkte forrædere har erobret nøkkelposisjoner i fagbevegelsen, og brukt denne som et stigrinn for sin egen karriere. Gjennom kurser, studier, seminarer har de spredt borgerlige og fordummende idéer, som har gjort enorme skadevirkninger.

LO-skolen på Sørmarka og andre kurssteder burde vært skoleringsentra for sosialistiske teorier. Hvor vi kunne hentet kunnskap og inspirasjon. Kunnskap som ville blitt en mektig kraft i klassekampens og sosialismens tjeneste. Disse har blitt fordummelsesanstalter som sprer borgerlige teorier om klassesamarbeid, fascistiske idéer – vi har ingen motpart, arbeidsskjøpperne og vi har felles interesser. Ja disse tankene er hverken originale eller nye. Denne korporative samfunnsmodell er blitt praktisert før både av Hitler og Mussolini.

Jeg var med på et kurs om samarbeidsutvalg på Frambu, hvor disse tankene ble dosert, betalt med arbeidsfolks penger. Vi ble delt opp i arbeidsgrupper, og ett av spørsmålene vi fikk var hvordan tillitsmenn bør stille seg til rasjonaliseringa i de kommunale bedrifter. Kursdeltakerne som alle var tillitsmenn, hadde ingen bekymringer om hvilke konsekvenser rasjonaliseringa og det stadige kravet til mer effektivisering ville ha for arbeidsfolks helse. En av arbeidsgruppene mente også at en av tillitsmennenes oppgaver måtte være å dempe urøa, som alltid rasjonaliseringa førte med seg på arbeidsplassene.

Ja, klarere kan det vel ikke sies. Å avsløre disse folka er ikke så vanskelig. Da er det verre å avsløre såkalt radikale folk, som sier de vil bekjempe profittsamfunnet og erklærer seg som bevisste sosialister. For å bevisse sin radikalisme understreker de at deres mål er det fulle bedriftsdemokratiet. Ja, om nødvendig bør en innføre dette ved lov. Men med de skjerp konkurranseforhold som nå hersker – er det nødvendig å gjøre alt som kan fremme produktiviteten og konkurranseevnen. Derfor må en allerede i dag – med de organisasjonsformer som nå hersker i arbeidslivet, begynne å praktisere det industrielle demokrati. Dette gjør en – etter disse radikaleres utsagn, ved å engasjere arbeidsfolk om bedriftens problemer og målsetting. Å for å fremme konkurranseevnen bør arbeidsfolks innsats knyttes til en lønnspolitikk som øker effektiviteten og arbeidssinnsatsen. Videre blir det hevdet at det er nødvendig å opprette en produktivtetsavtale for hver bedrift. Hvor de ansatte i tillegg til sin lønn får en andel av det eventuelle økte produksjonsresultat.

Særlig går disiplene til Beren Stenubeth med stor energi inn på dette.

slike avtaler. Forhandlingsretten til det økte produksjonsresultatet er etter deres opplegg, selve kjernen eller nøkkelen til det fulle bedriftsdemokrati.

Med dette som utgangspunkt – mener de at arbeidsfolk vil få muligheter til å bestemme og prege hele bedriftspolitikken, og på lengre sikt gjennomføre det fulle bedriftsdemokrati.

Disse tanker som slett ikke er noen originale tanker forvirrer mange bra folk. I praksis viser det seg at de som er preget av disse tankene er og blir noen ynkelige lakeier for arbeidsskjøpperne. Ved å innbille arbeidsfolk at de har noe å si og ved å la dem få noen kroner i tillegg, skal en få dem til å være med å øke produksjonen og rasjonalisere vekk sine arbeidsskamerater, og da særlig de eldste som gjennom et langt liv i slit har vært nødt til å gi sine beste krefter for bedriftsledelsens interesser.

Riktignok er en på enkelte arbeidsplasser kommet fram til det en kaller for førtidspensjonering, men selve summen er så liten at det er en stor skam at tillitsmenn kan godta noe sånt.

Med tesen om å gå inn for rasjonalisering for å bevare arbeidsplassene må konsekvensen bli – uansett såkalte radikale standpunkter, at de blir de farligste og fremste eksponenter for å bevare kapitalismen. Men etter som krisa og motsetningene i kapitalismen øker – vil disse tanker bli avslørt, og kasta på den historiske skraphaugen.

Også i kommunale bedrifter og etater er en opptatt av å komme fram til lønssystemer som skal få folk – ved å la dem få et beskjedent lønnstillegg, til å øke produksjonen og produktiviteten. I Oslo kommune oppnevnte formannskapet en komité som fikk til oppgave å gjennomgå personalforvaltninga i kommunen. I innstillinga til komitéen, blei alle sider av personalpolitikken tatt opp. I vurderinga av lønnsformene blir det hevdet at det lønssystem som hoveddelen av de ansatte har, ikke motiverer til å øke arbeidssinnsatsen. Men en har gode erfaringer fra flere former for prestasjonslønn, – som viser gode resultater hvor den lar seg anvende. Komitéen ber kommunen nøye følge med utviklinga på dette området, da det stadig utvikles nye former for prestasjonslønn som kan brukes for å øke arbeidssinnsatsen. Ja, at det stadig utvikles lønnsformer som skal utnytte og utbytte arbeidsfolk det tviler vi ikke på.

Der det er vanskelig å anvende en eller annen form for prestasjonslønn for å få folk til å effektivisere og rasjonalisere, har en klassetillegg å lokke med. Her i Oslo er det vanlig praksis at klassekrava blir henviset til et klasseløsningsutvalg.

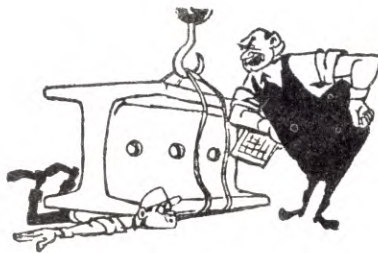
Dette utvalg ble opprettet i 1963. Det er et permanent utvalg som består av to representanter fra begge parter og femte mann som er formann, blir valgt i fellesskap. Hensik-

ten med å opprette et såkalt nøytralt organ – er å innbille arbeidsfolk at her blir alle krav rettfærdig og objektivt vurdert – høyt hevet over vanlig interessekamp.

I praksis har en ikke ført en konsekvent linje. Det har blitt gitt klassetillegg i forbindelse med de generelle lønnsoppgjørene. Dette har sjølsagt skapt splittelse og motsetninger mellom de ansatte i kommunen. Personalkomitéens uttalelse om klasseløsningsutvalget er verdt å merke seg. Den konkluderer med følgende uttalelse: "Den nåværende ordening med sentralisert behandling av klasseløsningsengene tillater etter komitéens mening ikke at etatens og bedriftens interesser blir tilstrekkelig tilgodesett. Dette fører i sin tur til at administrasjonssjefene bare i liten utstrekning engasjeres seg aktivt i disse spørsmål. Komitéen vil sterkt framheve nødvendigheten av å styrke etatens innflytelse og myndighet når det gjelder behandlingen av klasseløsningsaker og antar at dette på lengre sikt må gjennomføres ved at etatens ledelse gis myndighet til å avgjøre klasseløsningsengene innen visse rammer som trekkes opp av den sentrale lønnsmyndighet. Etatsledelsen bør rådføre seg med representanter for de ansatte før det treffes endelig beslutning i disse sakene."

Denne uttalelse passer utmerket for en aktiv og rasjonaliseringsbevisst bedriftsdirektør. Sammen med samarbeidsvillige tillitsmenn av den typen som ser det som et kall i livet å øke produksjonen og produktiviteten, har de her fått et utmerket lokkemiddel for å få folk til å yte enda mer for bedriftens interesser. Jeg vil ta utgangspunkt i den bedrift som jeg sjøl jobber ved, A/S Oslo Sporveier som et godt eksempel på hvordan bedriftens direktør sammen med samarbeidsvillige tillitsmenn benytter klassetilleggene som et lokkemiddel for å få folk til å rasjonalisere. Og hvordan flere og flere arbeidsfolk avslører dette spillet og går til felles kamp mot denne politikk.

Forts. s. 10

«FORSØK IKKE Å LURE DEG INNNAJENSEN. KUN FRAM OG

SETT I GANG. ELLERS...

12 mann oppsagt på Larvik Karosserifabrikk -⁵ Jern & Met støtter bedriftsledelsen

SOM BENYTTET EIERSKIFTE TIL Å KVITTE SEG MED PROGRESSIV KLUBBFORMANN

De seksti arbeiderne på Larvik Karosseri A/S har ved egen erfaring fått lære seg nødvendigheten av en organisert fagopposisjon som kan ta opp kampen mot arbeidskjøpernes offensiv.

Den 31. mai i år mottok samtlige arbeidere en oppsigelse. Årsaken var at de daværende eiere hadde ført hemmelige forhandlinger om salg med Vestfold Bil- og Karosseri, hvor bl.a. skipsreder Astrup har betydelige interesser. Først da det lekket ut opplysninger om disse forhandlinger ble eierne nødt til å legge kortene på bordet. Også karosserifabrikken i Kristiansand vil bli innlemmet i selskapet.

Det var imidlertid ikke meningen å stoppe produksjonen i Larvik. Meningen var bare å gjøre driften mer lønnsom for kapitalistene, og det ble bl.a. gjort ved å utelukke eldre arbeidere og tillitsmenn som var særlig lite samarbeidsvillige, fra videre arbeid på fabrikken. Dette rammet tolv av arbeiderne. De øvrige har fått tilbud om fortsatt arbeid. Blant dem som ikke har fått et slikt tilbud er klubbformannen, Ludvik Reiersen.

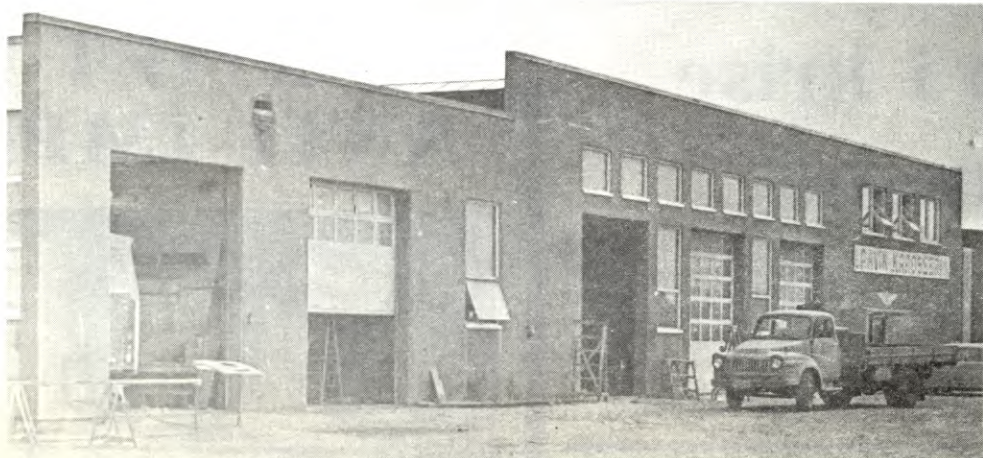
Da tilbudet om nyansettelse kom hevdet bedriftsledelsen i første omgang at man hadde tatt hensyn til den enkeltes faglige kvalifikasjoner. Men da det viste seg at dyktige arbeidere med opp til 23 år bak seg på Larvik Karosseri ikke fikk tilbud om noe fortsatt arbeid, ble bedriftsledelsens løgn så gjennomskuelig, at den på en diskret måte ble nødt til å gi et muntlig dementi. Framtida til de 12 oppsagte er med andre ord usikker. Mange av dem er nærmere 60 år og utgjør således ikke tilstrekkelig "produktiv" arbeidskraft når det gjelder kapitalistenes krav m.h.t. tids- og arbeidsstudert utsvettingstempo.

Men de som vil fortsette på karosserifabrikken i Larvik får værsågod å finne seg i dårligere betaling – mener tydeligvis de nye eierne. Etter lønnstilbudet som er forelagt arbeiderne vil det nemlig finne sted en absolutt lønnsreduksjon. For de flestes vedkommende ligger tilbudet på kr. 8,54 i timen som grunnlønn. I tillegg

kommer akkorden. I dag – før sammen slutningen med Vestfold Bil og Karosseri har de fleste faglærte arbeiderne en grunnlønn på kr. 8,55. I tillegg er enkelte arbeidere blitt tilbudt jobber som er dårligere betalt enn de de hadde tidligere.

For mange arbeidere ved Larvik Karosseri betyr dette det andre lønnsnedslaget på kort tid. Da fabrikken for omlag to år siden begynte å bygge aluminiumskarosserier til bussene i stedet for de tidligere stålkarosserier, ble det samtidig innført akkordlønn. Arbeiderne protesterte sterkt fordi de mente det var galt å innføre akkordbetaling når det ble innført nye produksjonsformer som en ikke var vant til. Mange av karosseri-arbeiderne i Larvik tapte opptil 3-4000 kroner på innføring av akkord dengang. Som alltid bruker kapitalistene de mest utpekerte metoder og utnytter alle situasjoner for å presse arbeiderlønningene ned slik at arbeidsfolk får betale de tapene som krisa påfører kapitalistene.

Denne lønnsreduksjonen er skjedd samtidig med at kravet om mer øvertidsarbeid er blitt sterkere og samtidig som arbeidstokken er redusert med 30 i løpet av et år.

Hva har så arbeidernes fagforbund, Norsk Jern og Metallarbeiderforbund gjort for å ivareta arbeidernes interesser? Den 13 juni ble det holdt et forhandlingmøte mellom forbundet, arbeidsgiverne og tillitsmennene. Et av arbeidernes krav var bl.a. at klubbformannen sammen med tre andre arbeidere skulle få tilbud om fortsatt arbeid. Etter deres mening var det galt at bedriftsledelsen skulle kunne fjerne en progressiv klubbformann som hadde arbeidernes tillit på en slik måte. Den eneste trøsten Jern og Met-pampene kunne gi Larvik-arbeiderne var at arbeidsgiverne hadde alle formelle rettigheter på sin side. Således kunne ikke arbeiderne få gjennomført sine krav. På et seinere tidspunkt hadde klubbformannen kontakt med den samme forbundspampen og foreslo at det skulle arrangeres et pressemøte i Larvik hvor man kunne drøfte situasjonen for arbeiderne på Larvik Karosseri, og hvor forbundsledelsen og den lokale fagforeningens representanter skulle svare på spørsmål. Det skulle være unødvendig å legge til at klubbformannen aldri fikk noen respons i forbundsledelsen for sitt forslag. Er det noe byråkratene ikke ønsker så er det å stå tilrette for arbeidsfolk.

Hva angår arbeidernes egen kamp var det visse opptakter på et klubbmøte, hvor det ble foreslått at man skulle oppfordre arbeiderne til å nekte å ta videre arbeid dersom ikke de tolv oppsagte fikk videre arbeid. "Når de må klare seg uten videre arbeid her, må vi også kunne klare det," mente mange. Men endel var redd for at en slik aksjon skulle føre til at alle mistet jobben, så det ble ikke arbeidet videre med spørsmålet. Dessuten var alle klar over at de i allefall ikke ville ha Jern og Met-ledelsens støtte i en slik aksjon!

Eierne av Vestfold Bil- og Karosseri har også gjort sitt beste for å splitte arbeiderne rindt om på bedriftens forskjellige avdelinger. Blant annet vil arbeiderne på Hortensavdelingen få store lønsmessige fordeler i forhold til de som arbeider i Larvik. Den gjennomsnittlige lønnsforskjellen vil bli kr. 1,30 i timen. Bedriftsledelsen forsøker å forsvare sin lønnspolitikk og påstår at Horten er et pressområde.

Slik står situasjonen i dag. Men det spørsmålet mange av arbeiderne på Larvik Karosseri stiller seg er: "Fabrikken ble solgt fordi den ikke var tilstrekkelig lønnsom for de tidligere eiere. Hvor lenge vil de nye eiere anse at fortsatt drift her gir tilstrekkelig profit?"

Larvik-arbeiderne har nemlig erfaringer fra følgende når konserner kjøper opp mindre fabrikker. Et av de ferskeste eksempler i Larvik var Tiedemands Tobakksfabrikks oppkjøp av T.M.Nilsens tobakksfabrikk. Der lovte bedriftsledelsen også fortsatt arbeid, men det gikk ikke lang tid før fabrikken ble lagt ned. Derfor har ikke arbeiderne noen tillit til bedriftsledelsens forsikringer.

Mange av arbeiderne på Larvik Karosseri har tatt lærdom av deres erfaringer i klassekampen på sin egen arbeidsplass. De har fått erfare bedriftsledelsens klassediktatur, forbundsledelsens klasseforræderi og sin egen hjelpeløshet. Mange av dem forstår at den eneste utvei er dannelsen av en revolusjonær fagopposisjon som kan ta kampen opp mot borgerdiktaturet og dets lakeier på hver enkelt arbeidsplass.

LO og NAF samarbeider for å bli kvitt brysom tillitsmann

I Klassekampen nr. 3 hadde vi et intervju med Kjell Hammer om arbeidsplassen hans, Stentor Radiofabrikk i Trondheim. I intervjuet avviste Hammer klassesamarbeidet mellom LO og NAF og gikk inn for ei kompromissløs kamplinje overfor arbeidskjøperne.

Det som videre skjedde var, kort fortalt, følgende: En av bedriftens folk fikk fatt i dette nummeret av Klassekampen. Bedriftsledelsen ba klubbformannen ta kontakt med Jern og Metall i den hensikt å få satt Hammer utaf klubbstyret (der han var sekretær og ei tid fungerende formann), noe som klubbformannen gjorde.

I samme forbindelse sendte NAF et brev til Jern og Metall, avd. Trondheim, Jern og Metall kom med en påskrift, (se nederst på brevet) og sendte brevet videre til klubbformannen.

Her er avskrift av brevet i sin helhet:

14. mai 1969.

Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund,
Folkets Hus,
7000 Trondheim.

Stentor Radiofabrikk A/S – tillitsmann
Kjell Hammer.

Vi viser til dagens telefonsamtale med sekretær Sylthe og undertegnede.

Som nevnt har tillitsmannen Kjell Hammer i "Klassekampen" nr. 3 av april 1969 gitt uttrykk for en innstilling overfor bedriftsledelsen som etter vår mening er helt i strid med bestemmelsene i Hovedavtalen, særlig Hovedavtalens § 9.

Vi vil ikke her komme inn på de uetterretteligheter og angrep som artikkelen retter mot bedriften og det syn som tillitsmannen Kjell Hammer hevder. Vi vil bare fastslå at de synspunkter som tillitsmannen der har gitt uttrykk for er i strid med bestemmelsene i Hovedavtalen og særlig i Hovedavtalens ånd når det gjelder samarbeidsforholdene. Det vil derfor ikke være mulig for bedriften i fremtiden å godkjenne Kjell Hammer som tillitsmann.

Vi har videre kjennskap til at det skal holdes et nytt klubbmøte med valg innværende måned. Vi vil derfor henstille til det ærede

forbund om å sørge for at Kjell Hammer ikke blir valgt som tillitsmann, da et samarbeide med ham synes umulig med den innstilling han har gitt uttrykk for i nevnte artikkel.

Med hilsen.....

N.B. Forbundets distriktskontor ber bedriftsklubben være merksom på Norsk Arbeidsgiverforenings tilrådning i foreliggende sak, og den bør takes til etterretning.

NORSK JERN OG METALL-
ARBEIDERFORBUND
Distriktskontoret
Trondheim
Reidar Sylthe (sign.)

Som en ser, LO – NAF-ledelsen er skjønt enige om å bli kvitt brysomme folk. Er noen i tvil om hvorfor slike paragrafer i Hovedavtalen er kommet i stand? Her er nok et bevis på at både "loven" og LO-ledelsen beskytter kapitaleieren.

I denne saken har klubbformannen gått helt i bedriftsledelsens ærend, noe som han også har gjort før.

Da det nylig var valg på nytt klubbstyre, nektet de progressive arbeiderne å stille til valg. Den gamle klubbformannen ble gjenvalgt, og dette førte til at mange arbeidere ville melde seg ut av LO.

Det siste som har skjedd er at arbeidsformannen bruker klubbstyret som bevis på om spesielle (progressive) arbeidere er i fysisk arbeid når de er sykemeldt eller har fri p.g.a. velferd. Dette i den hensikt å få gitt dem sparken. Praksisen går ut på at når en progressiv arbeider får fri, eller er hjemme p.g.a. sykdom, tar arbeidsformannen med seg et medlem av klubbstyret som øyenvitne og reiser ut for å kontrollere om arbeideren gjør noe "ulovlig".

Alt dette viser nødvendigheten av å arbeide for en fagopposisjon innenfor LO.

BORT MED DE PARAGRAFENE I HOVEDAVTALEN SOM KNEBLER ARBEIDERNE OG BESKYTTER KAPITALEIERNE!

BEKJEMP LO- OG NAF-LEDERNES KLASSESAMARBEID.

SF og NKP subsidierer monopolkapitalen med arbeidsfolks penger

Regnskapet:

Regnskapet viser en balanse stor Kr. 444.443.00, som foreslås anvendt således:

Til utbytte for 1968,	Kr. 400.000.00.
.. reservefondet	.. 44.000.00.
Overføres til neste år	.. 443.00.
Brutto omsetning 1968	Kr. 132.933.000.00 (1967 Kr. 164.112.000.00.)
Utbetalte lønninger	.. 48.530.000.00 (.. 46.665.000.00.)
Inntrukne skatter	.. 10.373.000.00 (.. 9.767.000.00.)
Avskrivninger	.. 3.120.000.00 (.. 2.865.000.00.)

Regnskap for Fredrikstad mek. Verksted for 1968.

Fredrikstad Mekaniske Verksted er et av landets mest profitable skipsverft, og kontrolleres fullstendig av norsk storkapital. Et viktig trekk i verftets videre ekspansjon er å kunne bygge skip på over 100.000 tonn dw. Men for å realisere dette har det vist seg nødvendig med omfattende mudringsarbeider i farleden utenfor Fredrikstad.

Dette koster penger. I alt er utgiftene beregnet til hele 3,5 millioner kroner. Det er derfor forståelig at de kapitalinteressene som står bak verftet lenge har sett seg om etter muligheten til å få kastet mest mulig av kostnadene over på andre, slik at profitten ikke blir skadelidende.

Hva er da mer naturlig enn å forsøke å få kontrollen over de skattemidlene som disponeres av stat og kommuner?

Det hele startet i 1963. Da sendte Fredrikstad mek. verksted en søknad til havnedirektøren om at Statens Havnevesen måtte foreta mudring av det aktuelle skipsløp. Begrunnelsen var at verftet ønsket å kunne ekspedere ordrer på stadig større skip.

Havnestyret anbefalte søknaden, det samme gjorde kommunene Fredrikstad, Onsøy, Glemmen og Kråkerøy. Men havnedirektøren svarte da at direktoratet ikke hadde formell anledning til å yte en slik direkte støtte til en privat bedrift.

Men for å sikre at verftets interesser likevel ble ivarettatt ba Havnedirektøren samtidig om at saken ble fremmet på nytt i Fredrikstad havnevesens regi!

Da kunne nemlig Havnedirektoratets støtte formelt bli gitt som en bevilgning til en kommunal instans!

Som sagt så gjort. Fredrikstad havnestyre utførte villig oppdraget, og etter at befaringer og prøveboringer var overstått, kunne havnedirektøren i 1968 opplyse at det på Trafikkavgiftsfondet var bevilget 600.000 kroner som første beløp av et forutsatt bidrag på 1,2 millioner! Saka gikk etter dette til formannskapet der den ble behandlet i mars 1969.

Etter anbefaling fra finansrådmannen ble det her fattet enstemmig vedtak om at Fredrikstad kommune skal bidra med kr. 460.000, ved siden av de 1,2 millioner fra Havnevesenet/Trafikkavgiftsfondet. Det samme vedtak gikk enstemmig igjennom i bystyret. I realiteten er det Fredrikstad kommune som må bære det aller meste av disse byrdene. I finansrådmannens tilrådning til formannskapet blir det nemlig understreket at statsbidraget til Havnevesenet, dvs. Fredrikstad mek. verksted, "vil gjøre det vanskeligere for Havnevesenet i de nærmeste år å oppnå tilskudd fra fondet til andre havnearbeider det måtte være ønskelig å gjennomføre."

Denne saka viser oss hvordan kommunene blir stadig viktigere som service-organer og støttespillere for de lokale kapitalinteressene. Eierne av Fredrikstad mek. verksted bruker i dette tilfelle kommunestyrene i Fredrikstad, Onsøy og Kråkerøy til å trekke millionbeløp ut av lønnsutakernes lommer. I Fredrikstad ble som nevnt bevilgningen vedtatt av et sammestemmig formannskap og bystyre, med full støtte av SF med fylkesformannen Arne Eilertsen i spissen, og av NKP-representantene.

Kamp mot fascistisk film

Politiske ungdomsorganisasjoner, anti-imperialistiske organisasjoner og fagforeninger har protestert mot framvisning av den amerikanske filmen "The Green Berets", og har karakterisert den som et propagandaredskap til forsvar for folkemord, produsert av John Wayne, Warner Bros. Company

og Pentagon i fellesskap. Disse protestene har allerede utløst en flom av indignerte lederartikler og innlegg både fra kapitalens demokratiske talsmenn i Aftenposten, og sosialdemokratiets fremste filmmedarbeidere. Tankegangen blir formulert mer presis av Unge Høyres Landsforbund og Arbeiderbladets Pål Bang Hansen: "Film, uansett politisk innhold, er en del av den ytringsfrihet vi bekjenner oss til". (Arb.bladet 16/6 1969). La oss se nærmere på denne ytringsfriheten.

Framvisning av film gjennom kinoforestillinger – i dag også tv – har lenge vært en påvirkningsform som internasjonal monopolkapital har satset enorme beløp på å utbygge, og konsennene har også kunnet høve inn tilsvarende gevinster.

Allerede i de første ti år etter århundreskiftet kastet spekulanten seg inn i bransjen og la grunnlaget til filmindustriens millionformuer. Filmen har hele tida blitt brukt som et propagandaredskap i kapitalens tjeneste.

I 1914 produserte amerikanerne filmen "En nasjons fødsel", et ku klux klan-orientert, rasistisk produkt som datidas bang hansen'er oppreklamerte på grunn av dens "estetiske kvaliteter".

Under Hitler og Goebbels nådde propagandaen mot alt som kunne true kapitalens og borgerstatens makt et nytt høydepunkt. Filmen ble et middel til å nazifisere folket.

Etter krigen har særlig de amerikanske filmkonsernernes makt og innflytelse vokst

voldsomt. I det meste av 50-åra ble det spydd ut spillefilmer som støttet USA/FN-felttoget mot det koreanske folket og makte til kamp mot alt som kunne minne om sosialisme. Men store deler av produksjonen har også blitt sentrert rundt spillefilmer som støtter opp om "den amerikanske livsform", filmer som fremst av alt har som oppgave å indoktrinere borgerlige ideer og myter i arbeiderklassen.

I den siste tida har debatten om "sensur" av film blitt ført med økende styrke. Det liberale borgerskapets standpunkt har vært å kreve avskaffelse av statens sensurpolitikk: "Enhver film må ha rett til premiere i full offentlighet." (Sylvi Kalmar). Dette er også foreninga Fri Films offisielle syn. Men nettopp ved å rette søkelyset mot at Statens filmkontroll klipper bort noen meter sex og kriminell vold, unngår en behendig å komme inn på det som egentlig er saks kjerne.

For det første er nesten all filmproduksjon i verden konsentrert i hendene på noen få monopolkonserner. Den nødvendige kapital som skal til for å gå i gang med en film, kontrolleres derfor av disse. Dette betyr i sin tur at progressive eller revolusjonære kunstnere f. eks. i USA og Vest-Europa stort sett er helt avstengt fra å kunne lage en film som angriper kapitalisme og imperialism.

I Norge er inntektene på spillefilm oftest såpass lave at filmkunstnerne må ha finansiell

støtte fra monopolkapitalens mest lydige redskap, det borgerlige statsapparatet for å kunne produsere. Men dermed har staten også sikra seg kontroll over hva som skal lages. Før pengene blir bevilget skal nemlig Kirke- og undervisningsdepartementet godkjenne opplegget/manus til filmen. Og uten at noen kan påstå at særlig mange norske filmfolk står på arbeiderklassens standpunkt, så blir likevel nokså mange filmer avvist fordi de ikke er fullstendig på linje med den herskende klassens ideologi.

Bare i fjor ble planlagte filmer som tok opp heimefrontsarbeidet under krigen, "Ungdomsopprøret" og den hemmelige politiovervåkinga nektet støtte.

Men sjøl om det enkelte steder skulle bli laget filmer som forsvarer arbeiderklassens interesser, eller som støtter folkenes frigjøringskamp mot USA-imperialismen, så betyr ikke det at disse filmene vil bli vist. For også når det gjelder distribusjonen, har kapitalistgruppene sikret sine interesser.

I Norge er det private importører som avgjør hvilke utenlandske filmer som skal bli forelagt Statens Filmkontroll og kinomyndighetene.

Disse importørene er ofte sjøl alliert med eller direkte underlagt de store filmselskapene. "The Green Berets" er for eksempel hentet til Norge av den amerikanske monopolkapitalens egne agenter; Warner Bros./Seven Arts (Norway) A/S.

Et borgerskap i krise trenger fascismen

Denne artikkelen er et utdrag av Georgi Dimitrovs tale på Kominterns 7. verdenskongress 1935 i Moskva.

Da den spesielt harde krisa i økonomien brøt ut, da kapitalismens almene krise ble sterkt skjerpet og de arbeidende massers

revolusjonære holdning økte, da gikk fascismen over til angrep på en bred front. Det herskende borgerskap søker stadig mer sin frelse i fascismen for å gjennomføre den mest hardhendte utplyndringspolitikk av det arbeidende folk, for å forberede en imperialistisk røverkrig, overfalle Sovjetunionen, trellebinde og oppdele Kina og gjennom denne politikken forhindre revolusjonen.

De imperialistiske kretser prøver å velte hele krisas byrde over på det arbeidende folkets skuldre. Til det trenger de fascismen.

De vil løse problemet om markedene ved å trellebinde de svake nasjoner, ved å øke undertrykkinga av koloniene og ved å dele verden på nytt gjennom en krig. Til det trenger de fascismen.

De prøver å komme revolusjonens voksende krefter i forkjøpet ved å knuse arbeidernes og bøndernes revolusjonære bevegelse og ved et militært overfall på Sovjetunionen, verdensproletariatets bolverk. Til det trenger de fascismen.

På SUKP(b)'s 17ende partikongress sa kamerat Stalin: "Fascismens seier i Tyskland må ikke bare forstås som et tegn på arbeiderklassens svakhet og en følge av sosialdemokratiets forræderi mot arbeiderklassen, som har banet vei for fascismen. Man må også se den som et tegn på borgerskapets svakhet – som et tegn på at borgerskapet ikke lenger er i stand til å herske ved hjelp av de gamle metoder: parlamen-

tarismen og det borgerlige demokrati, og derfor er tvunget til å gripe til terroristiske regjeringsmetoder i innenrikspolitikken; som et tegn på at det ikke lenger er i stand til å finne en løsning på grunnlag av en fredelig utenrikspolitikk og derfor er tvunget til å gripe til krigspolitikk."

FASCISMENS KLASSEKARAKTER

Fascismen er ikke en form for statsmakt som står over begge klasser, – proletariatet og borgerskapet –, som f.eks. Otto Bauer har påstått. Den er ikke "det opprørske småborgerskap som har satt seg i besittelse av statsapparatet", som den engelske "sosialist" Brailsford hevder. Nei, fascismen er ikke en makt som står over klassene, og ikke småborgerskapets eller lilleproletariatets makt over finanskapitalen. Fascismen er selve finanskapitalens makt, den er den organisasjon som skal holde arbeiderklassen og den revolusjonære del av bønderne og intelligensiaen nede med blodig terror. I utenrikspolitikken er fascismen sjåvinisme i dens mest brutale form, som framelsker et dyrisk hat til andre nasjoner.

Fascismens virkelige karakter må understrekes særlig sterkt fordi den i ly av sosial demagogi i en rekke land fikk mulighet til å rive med seg småborgerslige masser, som krisa hadde kastet ut av "vanlig gjenge", og til og med deler av proletariatets minst utviklede lag som aldri ville ha fulgt fascismen om de hadde forstått dens virkelige klassekarakter, dens sanne natur.

Fascismens utvikling og selve det fascistiske diktatur antar i de forskjellige land forskjellige former, alt etter de historiske, sosiale og økonomiske forhold, alt etter vedkommende lands nasjonale særegenheter og internasjonale stilling. I

Forts. neste side

POLITIET FORBEREDER ANTI-IMPERIALISTISKI

Klassekampen tok i mainnummeret opp de norske beredskapslovene, som tillater innføring av et reint militærdiktatur når "Statens sikkerhet er i fare". Vi viste samtidig hvordan NATO-medlemsskapet gjør at disse junta-lovene kan bli brukt direkte i USA-imperialismens tjeneste.

I vårt forrige nummer behandlet vi opprørs-politiets utvikling fra Menstadslaget til i dag. Utgangspunktet var stort sett politireservens treningsleir nylig der øvelsene særlig ble konsentrert om "massetjeneste" med bruk av langkøller og maskinpistoler.

Politiets brutalitet i forbindelse med den fredelige demonstrasjonen mot "The Green Berets" utenfor Rosenborg kino i Oslo, og politiledelsens uttalelser til pressen etterpå, viser oss imidlertid at klassestatens representanter nå tar sikte på å møte sjøl den minste aksjon mot kapitalens og borgerskapets interesser med bruk av væpnet makt.

Som Svein Johnsen uttrykker det i Friheten:

– Politimester Gjerde vil ha hevn!

Takket være en sterk motstand i folket ble filmen "The Green Berets" ikke vist på Foreningen Fri Films generalforsamling. Derimot fikk demonstrantene tydelig demonstrert politiets klassekarakter; de tre hundre demonstrantene ble møtt av borgerkrigsutrustet politi, bevæpna med langkøller og hjelmer.

I Morgenbladet har politiet uttalt seg i truede ordelag. Politilederne vil ha hevn:

– Personlig er jeg likeglad i relasjon til til filmen (The Green Berets), men prinsipielt går jeg inn for at den skal vises. Små grupper skal ikke få bestemme hva film-publikum i Oslo skal få se. Teenage Fair kom ikke i gang, men nu håper vi filmen vil bli vist", sier politispektør Rolf Solem til Morgenbladet.

Politimester Johan Gjerde er heller ikke snauere. Hans truster er klare og tydelige: "– Når jeg tenker på politikorpset og min egen arbeidsplass så vil vi spare oss for en masse strev om "The Green Berets" ikke kom opp, men det er høyst betenkelig at en liten gruppe skal bestemme hva andre skal se, og derfor ønsker vi at filmen blir satt opp", sier politimester Johan Gjerde.

Når politimesteren har gitt sin tilslutning til at fascistfilmen skal vises, – hva er mer naturlig enn at Morgenbladet spør:

"– Hva med beredskapen i politiet?"

Politimesteren svarer:

"– Beredskapen skal økes." Han henviser til slagsmålet som utspant seg på Karl Johans natt til mandag og klaget over dårlige bevilgninger.

Morgenbladet spør: "– Er det noen andre etater som politimesteren kan tilkalle i påkommende tilfelle?"

"– Ja, først og fremst våre nabo-politikamre og dessuten folk fra Politiskolen. I siste instans kan også militære styrker komme inn, men da må det foreligge eksepsjonelle forhold – her er instruksjonen meget streng," opplyser politimester Gjerde.

I Morgenbladets lange intervjuer med Solem og Gjerde brukes taktikken med å blande sammen aksjonen mot "The Green Berets" og et tilfeldig slagsmål i sentrum av Oslo, natt til mandag. En episode som hadde sitt utspring i en nakenbader, men som utviklet

Danske ny-nazister går løs på demonstrant utafor Saga kino i København, der "The green Berets" ble satt opp.

Oslo-politi amok

Kvelden før demonstrasjonen mot "The Green Berets" skjedde det en form for "oppøyer" i Oslo sentrum som hadde én hovedårsak: Politiets inngrep mot ungdom som stort sett gjorde følgende ulovligheter: De sparket fotball i Studentertunden og badet i den såkalte Spikersuppa.

Arrestasjonen av noen av disse førte i sin tur til mer eller mindre voldsomme reaksjoner fra publikums side. En stund var nærmere 5000 mennesker, flesteparten vanlige arbeidsfolk som skulle bruke ukas frikveld til å "gjøre by'n", engasjert i en blanding av nysgjerrig sammenstimling og aktive protester mot politiet.

Ingen vil kunne påstå at "oppøyerne" hadde noen som helst politisk karakter. Men både borgerpressa og politiet utnyttet kjørkomment anledningen til løgnaktig å framstille demonstrasjonen mot "The Green Berets" som nærmest identisk med hendingene i Studentertunden.

Og konklusjonen var klar både i VG og hos politimester Gjerde: Politiet trenger mer materiell, dvs. hester og hunder, langkøller og andre slagredskaper for å kunne mestre "pøbeloppøyerne".

Det skulle også sommerturistene i Studentertunden få merke. Ikke før hadde et par tre stykker plasket litt i Spikersuppa helga etter

- for folkenes frigjøring

I åra 1965–68 ble det importert til sammen 1390 langfilmer til Norge. Av disse var hele 43,1% fra de store amerikanske konsernene. Fjernsynet har i tidsrommet 1960–68 vist 330 kinofilmer. Av disse var 162, dvs. nesten halvparten, produsert i USA. Felix Greene's dokumentarfilm "Inside North Vietnam" ble nektet inntatt av samtlige importører. Det var bare takket være massenes press og Det Norske Studentersamfund at den likevel ble vist offentlig i Oslo en kort tid, riktig nok uten norsk tekst!

Evensmos statskontrollerte saks, som bare klipper litt sex og vold for å gjøre borgerskapets masseforfølgelse litt mindre plump, er derfor fullstendig uten betydning i forhold til den sensuren som filmkapitalistene sjøl utfører.

Friheten til å produsere, distribuere og framvise film ligger i dag ikke hos oss, hos folket, den er i praksis monopolisert av den herskende klassens kapitalsterke filmselskaper og deres medløpere i stat og kommune.

Monopolkapitalens makt over filmproduksjonene er imidlertid bare en del av bildet. Når det gjelder aviser, forlagsvirksomhet, radio, tv og lignende massekommunikasjonsmidler er nemlig tendensen til konsentrasjon i store private konserner, eller til direkte å legge dem under statsapparatet den samme.

I Norge har et resultat av dette vært at helt siden Vietnamkrigen ble intensivert først i

60-åra så har norsk presse og kringkasting systematisk servert de amerikanske pressebyråmonopolenes redigerte pressemeldinger dvs. vært et talerør for USA-imperialismens offisielle propaganda mot det vietnamesiske folkets seierrike kamp. Dette viser med all tydelighet hulheten i borgerskapets fortvilte skrik om at de som protesterer mot framvisning av "The Green Berets" krenker "ytringsfriheten".

Folkets eneste frihet i dette spørsmålet består nemlig bare i å kunne velge mellom å se ulike typer borgerlig og fascistisk film.. .. eller å bli sittende hjemme! Til å velge mellom Aftenposten og Arbeiderbladet – til å lytte til Dagsrevyens amerikanskproduserte nyheter eller skru av tv-apparatet!

Men vi har også muligheten av å reise oss til kamp, til å avvise og bekjempe en propaganda som bare tar sikte på å bidra til å opprettholde kapitalistklassens makt.

Kapitalen kontrollerer ytringsmidlene. Å beskytte dens frihet til å benytte seg av disse til propaganda for økt utbytting, krig og imperialismen er å motarbeide våre egne interesser.

Kampen mot monopolkapitalens diktatur over folket, til forsvar for arbeidsfolks rettigheter, kampen mot undertrykkelsen av verdens folk, må derfor både føres mot USA-imperialismen i Vietnam, mot de norske myndigheter som går imperialismens ærend og mot de krefter som forvalter ytrings"friheten" i imperialismens tjeneste.

MASSIV VOLD MOT DEMONSTRASJONER

seg til et større slagsmål. Politiledelsen har i intervjuet imidlertid ingen skrupler med å blande hendingene sammen –.

Utdragene av intervjuene med Gjerde og Solem anskueliggjør i høyeste grad hvordan politiet er en del av statsapparatet. I siste rekke vil det bli brukt som redskap for borgerskapets diktatur når folkemassens kamp vokser. Med god reaksjonær teft skriver således Morgenbladet at det er "bred enighet i politikretser om at filmen "The Green Berets" må kjøres; det er tydelig at man nå ser på denne filmen som litt av en prøvekull for rettsstaten Norge. "Gatens parlament" skal ikke gis noen gratis-sjanse til å fremme sin vilje."

Ingen er i dag i tvil om at spørsmålet om å vise filmen The Green Berets er et politisk spørsmål – i siste rekke et klassekamp-spørsmål. Argumentasjonen om at det dreier seg om "ytringsfriheten" er avslørt. Ingen vil kunne påstå at filmer med heroisering av imperialistisk brutalitet og råskap

ikke får slippe til på Oslo-kiøene. Systemet med private filmimportører garanterer det. Således har Oslo politikammer tatt en politisk beslutning allerede før filmen er satt opp til offentlig framvisning. Og forberedelsene er i full gang fra politiets side..

Denne opprustningen er bare et nytt eksempel på hvordan statens voldsorganer – politi og militære – vil bli mobilisert i en situasjon da folket vil ta makta i sin egen hånd. Argumentene for å gripe inn vil bli de samme.

Forsvarsminister Quisling brukte dem i 30-åra, da han utkalte militære avdelinger for å skyte på arbeidere på Menstad. Politiets ledere bruker dem i dag, og de vil bli brukt i framtida. "En liten gruppe..." "Gatens parlament..." – alt for å forsvare borgerskapets og imperialistenes maktstilling.

Men også folket vil bli nødt til å treffe de nødvendige forholdsregler.

med langkøller

før Gjerdes stormtropper var på valplassen. Og publikum fikk såvidt høre noen spede tilrop via en megafon om å forsvinne, før 50 politifolk var i gang med å rydde hele gateområdet rundt Studenterlunden for folk. Med svingende langkøller gikk de løs på alt fra gamle damer til ungdom, ja til og med barn. Flere måtte forlate området med blødende sår etter slagene.

"...det er ikke usannsynlig at politiet neste gang det blir opptøyer kommer til å gå atskillig mer drastisk til verks hvis det skulle være nødvendig", er politimester Gjerdens kommentar til et klageskriv til politimyndighetene fra en tilskuer.

Men hvorfor settes denne polititerroren inn mot et vanlig sommerpublikum i Studenterlunden? Først og fremst av rein desperasjon over ikke å ha fullstendig kontroll over en folkemengde som stort sett består av vanlige arbeiderungdommer. Derneft fordi politiet ønsker å "statuere et eksempel". Den som bråker når politiet ikke vil, får ei kulle i hodet. På denne måten skaffer politiet seg i tillegg trening i den voldsbruk som mer og mer blir satt inn mot politiske demonstranter, en konkret trussel om væpnet makt mot enhver meningsytring som går på tvers av borgerskapets retningslinjer.

Folkets svar: Masseaksjon mot The Green Berets

I løpet av de siste ukene har en rekke progressive organisasjoner protestert mot framvisning av den amerikanske propaganda-filmen "The green Berets".

Denne filmen heroiserer amerikanernes folkemord i Vietnam, den gjør kort og godt reklame for USA-imperialismen. Men kan det være så viktig å kjempe mot en film?

All historisk erfaring viser oss at hver eneste klasse i et samfunn legger grunnlaget for sin politikk og for sine politiske framstøtt gjennom propaganda. Ved å bruke nyhetene, aviser, bøker, kunst og kultur søker både kapitalistklassen og arbeiderklassen å konsolidere og skape økt oppslutning om sin politikk. Det er derfor ikke noe spørsmål om en avis, ei bok eller en film har et klasseinnhold, bare om hvilken side den står på i klassekampen; arbeiderklassens eller borgerskapets. "The green Berets" søker å legge grunnen til rette for USA-imperialismens framtidige framstøtt i Vietnam og ellers i verden. Derfor er det viktig for enhver som støtter folkenes frigjøringskamp å bekjempe den.

Men er det ikke nok av reaksjonære, borgerlige filmer, hvorfor konsentrere seg om nettopp denne? For det første fordi "The green Berets" er ekstra grovt og åpent fascistisk. For det andre fordi filmen propaganderer USA-imperialismens sak i en konflikt der hovedoppgjøret mellom verdens folk og USA-imperialismen idag pågår, nemlig i Vietnam.

Forts. fra forrige side

noen land, framfor alt der hvor fascismen ikke har noen brei klassebasis, og hvor kampen mellom de enkelte grupperingene i det fascistiske borgerskapets egen leir er temmelig sterk, beslutter den seg ikke straks til å likvidere parlamentet, den lar de andre borgerlige partiene og også sosialdemokratiet beholde en viss legalitet.

Fascismens maktovertakelse betyr ikke at den ene borgerlige regjering simpelthen erstattes av en annen, men at den ene statsform for borgerskapets klasseherredømme – det borgerlige diktatur – avløses av en annen form, det åpne terroristiske diktatur.

Dette forminsker imidlertid ikke betydningen av den kjennsgjerning at de borgerlige regjeringer før det fascistiske diktatur opprettes, som regel gjennomgår en rekke trinn og gjennomfører en rekke reaksjonære forholdsregler som forbereder og umiddelbart fremmer fascismens maktovertakelse.

Den som på disse forberedende trinn kjemper mot borgerskapets reaksjonære forholdsregler og mot den framvoksende fascisme, er ikke i stand til å forhindre fascismens seier, men fremmer den tvertimot.

ARBEIDERKLASSENS ENHETSFRONT MOT FASCISMEN:

Kamerater! Millioner av arbeidere og andre arbeidende i de kapitalistiske land

Det store flertallet av alle arbeidende nordmenn fordømmer USAs krigføring i Vietnam. Derfor bør vi også av all kraft satse på å organisere en massemobilisering mot USA-imperialismens filmpropaganda til støtte for FNLs seierrike kamp.

De kapitalkreftene som står bak "The green Berets" har allerede lidd et betydelig moralsk nederlag ved at anti-fascistisk ungdom stoppet filmen i København. I Norge ble filmen avvist i Foreningen Fri Film takket være progressive medlemmer i organisasjonen og en militant demonstrasjon utenfor kinoen. Men dette er bare en begynnelse. Røttestormen mot "The green Berets" vil utvilsomt vokse seg sterkere og sterkere. Resolusjoner mot filmen er allerede i ferd med å bli tatt opp i fagforeninger, interesseorganisasjoner, anti-NATO-utvalg, Vietnam-komiteer og i andre fora. Men kampen vil neppe stoppe her. Oslo Politikammer har varslet at det ønskes fascistpropagandaen vist "for enhver pris". Politiets brutalitet, dets bevæpning og voldstrusler under og etter demonstrasjonen utenfor Rosenborg kino i Oslo, viser oss at statsapparatet nok engang tyr til fysisk maktbruk når monopolkapitalens interesser er truet, sjøl når det bare gjelder framvisning av en fascistisk propaganda-film. Anti-imperialistene vil ganske sikkert gi et resolutt svar på denne undertrykkelsespolitikken; føre kampen over fra protester til dens annen fase: Direkte masseaksjon mot USA-imperialismens talerør – fascist-filmen "The green Berets".

spør: Hvordan skal en forhindre at fascismen kommer til makten, og hvordan skal en styrte fascismen når den har seiret? Kominterns svarer: Det første som må gjøres – starten – er dannelsen av enhetsfronten, oppbygginga av arbeidernes aksjonsenhet i hver fabrikk, hvert distrikt, hvert land, i hele verden. Proletariatets aksjonsenhet i nasjonal og internasjonal målestokk er det mektige våpen som ikke bare setter arbeiderklassen i stand til å føre et vellykket forsvar, men også til å rette en framgangsrik motoffensiv mot fascismen, mot klassefienden.

Det er nødvendig å skape aksjonsenhet mellom alle deler av arbeiderklassen, uavhengig av hvilket parti og hvilke organisasjoner de tilhører, til og med før arbeiderklassens flertall forener seg til kamp for kapitalismens fall og for den proletariske revolusjons seier.

Er det mulig å virkeliggjøre denne proletariske aksjonsenhet i de enkelte land og i hele verden? Ja, det er mulig. Det er mulig med det samme. Komintern stiller ingen som helst betingelser for aksjonsenheten med unntak av en eneste elementær betingelse som kan aksepteres av alle arbeidere, nemlig at aksjonsenheten skal rette seg mot fascismen, mot kapitalens offensiv, mot krigsfaren, mot klassefienden. Det er våre betingelser.

8 VERDEN I OPPRØR

Folket i Colombia væpner seg med Maos tenking

Mer enn 200 bønder fra Port Randoni i Arauca-provinsen i Colombia okkuperte et storgods i februar i år. Storgodseieren prøvde med væpna hjelp å ta godset tilbake, men bøndene forsvarte seg beslutsomt. I mars okkuperte jordløse bønder minst seks storgods i Sucre-departementet i landet, og forsvarte seg militant mot politi og tropper som var sendt ut for å undertrykke dem. Dette er bare eksempler på den stadig økende kampen og motstanden mot militær-regjeringa i landet.

Colombias folk tar vegen med folkekrig.

Colombia er hovedsakelig et jordbruksland og det store flertallet av folket er fattige bønder. Der godseierne eier jorda, og det er de fleste steder, foregår det ei økt undertrykking av bøndene. I en del distrikter har regjeringa i landet etter ordre fra latifundistene (storgodseierne) og USA-eide selskaper diktert oppretting av såkalte "utviklingsoner". Formålet med disse er å legge forholda til rette for dyrking av de jordbruksprodukter som passer best, i dette høve bananer. De store bananplantasjene i distriktet (flere av dem eid av det berykta United Fruit Company) er interessant i å overta småbøndenes gårder. Samtidig har det vært satt i gang ei kampanje mot lokale og kjente bondeledere, der den kapitalistdominerte pressa typisk nok framstiller folkeheltene som banditter. Dessuten er det fortsatt ei merkbar auke av politistyrken og gendarmeriet i området. Stadig flere amerikanske "eksperter" og "militære rådgivere" er å se i landet. Dette er bare noen eksempler på hvordan den folkefiendtlige regjeringa til Lleras Restrepo flur USA-imperialistenes ærend og tyr til fascistiske tiltak for å blidgjøre sine herrer i Washington.

Det sosiale systemet er ikke på noen måte rettferdigere i byene, med slum, arbeidsløyse og polititerror. Det er mot denne bakgrunn en må se den sterke gjæringa blant landets bonde- og arbeidermasser, og radikaliseringa av studentene. Mens revolusjonære og kommunister blir forfulgt som "banditter", er det typisk at de virkelige banditene går fri. Det Moskva-tro revisjonistpartiet f.eks. oppererer helt åpent. Et parti som prater om "fredelig veg til sosialismen" og har herrer i Kreml som til og med gir militærteknisk hjelp (fjell-biler) til fascist-juntaen i Bogota, representerer jo ingen trussel mot den sosiale orden.

Folket organiserer seg.

Streiker, demonstrasjoner og sammenstøt har det vært mye av i Colombia, men dette er ikke bare av nyere dato. Heilt tilbake til slutten av 40-åra har det vært ytt motstand mot USA-infiltrasjon og godsieirvelde i landet, og det på væpna vis.

I tida 1948-53 organiserte bøndene seg i Nord-øst-Colombia i noe de kalte "Røde Divisjoner". Divisjonene var ei militær sammenslutning bøndene imellom for å forsvare sine eiendeler og gårder mot politiets overgrep. I lengda

'greidde ikke folket å forsvare seg på denne måten, og heilt opp til midten av 60-åra har det vært mye sporadisk og spredt gerilja i fjelltraktene nær Bogota. Det er særlig 3 gerilja-rørslr som har dominert. Den eldste er FARC (Colombias Revolusjonære Væpna Styrker) som hadde sitt utspring i de tusener av byboere som flykta fra Bogota etter de voldsomme anti-amerikanske opptøyene i 1948. De var redde for represalier, så de slo seg ned som jordbrukere i avsides fjelltrakter rundt hovedstaden. De beholdt våpna, og regjeringa hadde ingen effektiv kontroll over fjellområda. Det politiske lederskapet lå imidlertid hos det Moskva-orienterte Kommunistpartiet, som var imot enhver væpna konfrontasjon med regjeringa. med sikte på å styrte den. I 1964-65 satte regjeringa iverk en USA-støtta offensiv mot "de uavhengige republikkene", som resulterte i en fryktelig massakre på menn, kvinner og barn. Hus blei brent og buskaper slakta ned. Dette lærte ærlige elementer innafor "kommunist"-partiet en god del, bl.a. at det er som Formann Mao sier: "Politisk makt vokser ut av geværløpet". Disse elementene forlot Moskva-partiet og gikk etterpå over til andre progressive organisasjoner. FARC er idag lite aktiv og uten fast lederskap.

Den andre gruppa er ELN (Den nasjonale Frigjøringshæren) som blei leda av den kjente katolske presten Camilio Torres, inntil han falt i februar 1966. Hæren ledes av folk utgått av regjeringshæren

fløyen i det kristelig-demokratiske partiet. ELN støtter Castro og Che Guevara og består av maksimum 100 mann, hovedsakelig tidligere studenter og intellektuelle som har dårlig kontakt med befolkninga på landsbygda. ELN er et eksempel på den feilaktige Che Guevara og Régis Debray-inspirerte linja med "væpna kamp for folket" isteden for å forene seg med folket og la kampen ledes av et revolusjonært klasse-kampparti. ELN-folka lar geværet inneha kommandoen over partiet og setter den militære kampen foran alt. Men det riktige er sjølsagt det som formann Mao sier, og lsom praksis har vist, nemlig at "partiet kommanderer geværet, det ville være utillatelig å la geværet kommandere over partiet." Dette har også stadig flere colombianske frihetskjemper forstått. I 1964 blei Colombias Kommunistiske Parti (m-l) (PCCml) danna, og det utgjør den drivende krafta i den mest framgangsrike frigjøringsrørsla i Colombia, ja i heile Latin-Amerika, nemlig Folkets Frigjøringshær. (EPL). Forklaringa på framgangen til EPL finner en i at geriljaen ledes av kadre fra PCCml som bygger på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning og setter Formann Maos folkekrigsteorier ut i praksis. En av geriljalederne, Julio Guerra – landarbeideren som har vært erklært "død 6 ganger" forklarer skilnaden på EPL og gruppa til Che Guevara:

"Geriljaen i Bolivia var bare "øyer" eller "grupper" av kjempere isolert fra massene.

Kamerat Mao Tsetungs teori om folkekrigen er blitt anvendt gjennom lano tid i den kinesiske revolusjonen. Den har vist seg å være i overensstemmelse med de objektive lovens for slike kriger, og den har vist seg å være uovervinnelig. Den er ikke bare gyldig for Kina, den er et enestående bidrag til de revolusjonære kampene som føres av undertrykte folk og nasjoner verden over.

- Lin Piao -

De måtte handle hemmelig og skjule seg for bøndene. De var ikke under ledelse av et revolusjonært parti som kunne legge planene for dem. Derimot er vår gerilja født av bondemassenes opprør, som ledes av proletariatets parti, det leninistiske kommunistpartiet, -". (Fra SolidaritéPérou, nr.23-24.)

Folket vinner seiren i folkekri-gen væpna med Maos tenking.

Siden det colombianske folket fikk et parti som bygger på Marx', Engels', Lenins, Stalins og Mao Tsetungs lære, til å lede frigjøringskampen mot imperialism, godsieirvelde og reaksjon, har folkekrigens gnister breidd seg over stadig større deler av landet. Det er i dag gerilja-avdelinger under EPLs ledelse i distrikter som Alto Sinu, San Jorge, Bayo Cauca, San Jeronomo, Arribe osv. Mer enn 10.000 regjeringsoldater har i løpet av siste året vært i sammenstøt med folkets væpna styrker.

Det er bare litt over ett år siden EPL blei danna, og i dag er det nasjonale frigjøringsråd og partisanstyrker i flere landsbyer enn noensinne. Særlig sterkt står EPL i provinsene Cordoba og Antiochia, der det også er oppretta lokale patriotiske komitéer og flere grusomme latifundister er blitt tilbørlig straffa.

Frigjøringskampen i Colombia føres ikke uten tap. Nylig ble Padro Vasquez, første-sekretær i PCCml og politisk kommissær for EPL drept i kamp med regjeringstroppene. Pedro Vasquez var en stor marxist-leninist som viet hele sitt liv til folkets frigjøring og uavhengighet. I 1964 reiste han marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tenkings banner høgt og sto i spissen for opprettinga av PCCml.

EPL er en virkelig folkehær, en hær som består av bønder og arbeidere, kvinner og ungdom. En hær som ikke trenger å skjule seg for folket og som fienden ikke kan skille fra folket. "En hær som ikke kjemper for en snever gruppes interesser, men heile folkets interesser," som formann Mao sier det.

"Det er ei ulykke at venstrekreftene alltid skal være splitta," er et gammelt omkvede en ofte hører i samband med revolusjonære partiers kamp, framgang og tilbakeslag. Men hvor ville det colombianske folket, frigjøringshæren og PCCml stått dag, dersom de ikke hadde knust revisjonistenes "fredelige overgangs"-politikk og avvist fidelistenes revolusjonsromantiske eventyrpolitikk. For det er gjennom kamp mot feilaktige ideer og farlige avvik at partiet styrkes, og et sterkt parti er folkets beste redskap i nasjonal frigjøringskamp som i all klassekamp.

Under Mao Tsetung-tenkingas røde fane går det colombianske folket fram mot seier i folkekrigen!

Renegatene i Kreml avslørt for verdens folk

Den såkalte internasjonale "kommunist"-konferansen som nylig blei holdt i Moskva, markerte et nytt høydepunkt i Sovjet-revisjonistenes forsøk på å egge til anti-kinesisk hysteri. Det var ingen tilfældighet at Kreml-høvdingene under den gigantiske revisjonist-farsen satte igang nye væpna provokasjoner mot folkets Kina på grensa mot Sinkiang-provinsen, samtidig som de fordømte formann Mao Tsetungs proletariske revolusjonære linje. Bresjnev-Kosygin-klikken forsøker av alle krefter å spille forfulgte uskyldigheter, men de er gang på gang avslørt av verdens folk som en bande sosial-imperialister – sosialister i ord men imperialister i handling.

I det siste har revisjonistene i Kreml satt igang ei rekke intense politiske, økonomiske og militære aktiviteter retta mot Kina. På "kommunist"-konferansen foreslo Kosygin at det skulle opprettes en asiatisk sikkerhetspakt. En slik pakt har vært forberedt i lang tid, og allerede kort tid etter Stalins død la krusjtsjov-klikken vekt på å knytte forbindelser med land som India og Indonesia framfor Kina. Og idag bruker de reaksjonære regimene i disse landa sovjetiske våpen til å slakte ned folket i desperate forsøk på å stanse frigjøringskampene. Videre arbeider revisjonist-lederne therdig for å "styrke de vennskapelige forbindelsene" med Thailand, Formosa og Fillipinene, og de har satt igang store økonomiske "hjelp"-programmer i Singapore og Malaysia.

Disse framstøtene fra Kreml-høvdingene kommer samtidig som Washington øker sin aktivitet i Asia. Da Kosygin besøkte India nylig, ankom høye amerikanske embetsmenn til New Dehli samtidig. I Afghanistan var han så heldig å ankomme på den samme

dagen som den amerikanske utenriksministeren William Rogers. M. Kapitsa, en høy tjenestemann i det sovjetiske utenriksdepartementet, kom til Bangkok den samme dagen som Rogers. Og Rogers besøk i Sør-øst-Asia falt sammen med president Podgornijs besøk i Mongolia.

Denne kryssinga av amerikanske og sovjetiske propaganda-framstøt har det felles at de ikke bare fant sted på samme tid, men også i området rundt Kina. Det er tydelig at disse besøkene har ett felles mål: Styrkinga av båndene mellom amerikanere og russere for å forsøke å ringe inn folkets Kina.

Disse bestrebelsene fra forræderne i Kreml har fullstendig avslørt deres sosial-imperialistiske og revisjonistiske karakter. Omgitt av vanskeligheter både hjemme og ellers i verden, tyr de til fascistisk militærdiktatur for å opprettholde regimet sine sjømme, samtidig som de intensiverer sin sjøvinistiske utbyttingspolitikk utad. De streber av alle krefter etter faste garantier for å få USA på sin side i en kommende krig med Kina. En sovjetisk militærattaché sa det slik til en amerikansk diplomat: "Det er forskjell mellom USA og oss, men USA må innse at alle vi med europeisk kultur og sivilisasjon som bakgrunn må stå sammen overfor den felles gule fare".

Men dette anti-kinesiske hysteriet og denne styrkinga av båndene mellom sovjet-revisjonismen og USA-imperialismen og reaksjonære regimer verden over, har satt renegatene i gapestokken og vil bare framskynde revisjonistenes og imperialistenes endelige nederlag.

OPPSVING I KLASSEKAMPEN I ARGENTINA

Arbeidernes og studentenes kamp mot Onganias militærklikek når stadig nye høyder. Demonstrasjoner mot den brutale undertrykkelsespolitikken til den pro-amerikanske juntaen nådde et foreløpig høydepunkt den 30. mai, da arbeidere over hele landet gikk til generalstreik. Nesten hele Argentinas næringsliv var lammet streikedagen. De fleste universitetene og gymnasene var også stengt samme dag. Dette var den største streiken i landet siden militærkuppet i 1966, og var retta mot den sterke prisstigninga på matvarer, mens lønningene blir holdt nede.

I den viktige industribyen Cordoba klarte ikke engang en regelrett militær okkupasjon av byen å skremme arbeidene og studentene fra å demonstrere. Flere tusen mennesker strømmet gjennom gatene både den 29. og den 30. mai, troppene åpna ild mot demonstrantene. Disse svarte militant på angrepet med å kaste stein tilbake.

I Tucuman i Nord-Argentina demonstrerte også flere tusen jernbanearbeidere mot juntaen. Flere barrikader ble reist i gatene, og kampene mot det reaksjonære politiet og troppene varte i flere timer. Også i andre byer var det store demonstrasjoner.

Den 17. og 18. juni ble det igjen erklært generalstreik i Cordoba. Tropper rykket inn i byen igjen, og spesielle domstoler ble opprettet for å undertrykke massene. Likevel demonstrerte 5000 arbeidere og studenter disse dagene. Da militære styrker gikk til angrep, bygde arbeiderne barrikader og satte seg kraftig til motverge.

I flere andre byer ble det holdt liknende demonstrasjoner mot besøklet til millionæren Rockefeller, Nixons "spesielle utsending". I La Plata ble kontorene til den pro-amerikanske avisa "La Prensa" brent. I Rosario

ble det amerikanske "kultursenteret steinet av folkemassene, til tross for et stort oppbud av politi og militærtropper. Grepet av panikk erklærte militærjuntaen unntakstilstand, men til tross for dette fortsatte demonstrasjonene.

PATHET LAO VINNER STORE SEIRE

Styrker fra Laos' Patriotiske Front (Pathet Lao) vant en stor seier da de i dagene 20 – 23 mai gjenerobret den store byen Xieng Khouang. Høyretroppene flyktet i vill forvirring. Av taktiske grunner hadde de patriotiske styrkene trukket seg tilbake fra byen den 20. mars under en såkalt "offensiv" fra de USA-understøtta høyrestyrkene. Pathet Lao lurte fienden langt inn i det revolusjonære baseområdet, og slo til mot fienden med folkekrigens fulle styrke. I de følgende to månedene ble over 1000 fiendtlige tropper satt ut av spill i den omkringliggende provinsen og 29 fly ble skutt ned. Slaget om byen Xieng Khouang begynte den 20. mai. Den 21. mai ble Phukhe og Dongdan like vest for byen tatt, dette er to strategiske høyder. På kvelden den 22. mai ble høyrestyrkenes stilling i sjølve byen stormet, og byen ble befridd. I de tre dagene slaget varte, mistet høyretroppene 152 menn og to fly ble skutt ned. Frigjøringsstyrkene tok straks opp forfølgelsene av de flyktende høyretroppene, og tilføyde dem store tap.

Avvis monopolkapitalens propaganda for lydighet!

Norske skoler tar i stigende grad i bruk nye metoder i undervisninga, mer avanserte tekniske hjelpemidler osv. Mye av dette har sitt opphav i USA. Betyr de nye metodene uten videre et framskritt? Vi mener at det avgjørende for om undervisninga er god eller dårlig ikke er utstyret, men om undervisninga ligger i hendene på proletariatet eller borgerskapet. Bare hvis undervisninga styres av de proletariske prinsippene for opplæring og kunnskap kan den komme folket til gode. Dette lille eksempelet skulle vise hva vi mener:

3M (Minnesota Mining and Manufacturing A/S) har utarbeidet billedserier (som f.eks. kan vises med projektor) som et hjelpemiddel i undervisninga i forskjellige fag. La oss se på "kontorlære", beregnet på yrkesskoler for handel- og kontorlag og handelsgymnasenes sekretærlinje. Som innledning til billedserien om oppførsel, holdninger og former på et kontor finner vi denne advarselen:

"Undersøkelser i USA viser at 87 % av kontorpersonell som blir avskjediget, mister arbeidet på grunn av manglende samarbeidsevne og dårlig oppførsel på arbeidssstedet. Arbeidsgiverne legger stadig mer vekt på de positive karaktertrekk hos den som søker en stilling – om vedkommende er interessert å samarbeide med. De som innehar både personlige og faglige kvalifikasjoner, blir i første rekke foretrukket."

Til hvert bilde er en vegledning for læreren, som sier hva han skal ta opp i forbindelse med bildet og hva elevene skal diskutere seg fram til. Til bilde 1 heter det:

"Læreren bør her forklare hvordan saklig kritikk fra sjefen fører til at utøveren lærer raskere å kjenne sine sterke og svake sider i arbeidet."

Bilde 2:

"Hva ville hende hvis det ikke fantes ledere på en arbeidsplass? Forklar nødvendigheten av å ha en ledelse, ... en ordre bør utføres med et smil." På selve bildet

står det: "Respekter og vær glad for å ha en ledelse"

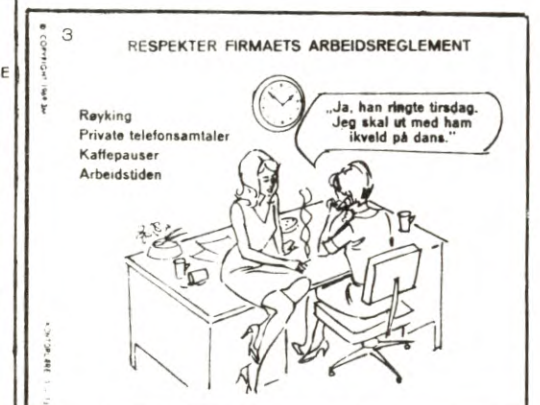
Bilde 3:

"Regler må til i ethvert samfunn – i skolesamfunnet såvel som på arbeidsplassen. Disse reglene er til for at det skal oppstå minst mulig "friksjon" mellom de enkelte medlemmene. Brudd på slike regler på en arbeidsplass kan føre til fra den minste innsigelse til øyeblikkelig avskjedigelse – alt avhengig av hvor alvorlig det begåtte brudd er."

Dette "kurset" har lite med kunnskap å gjøre – det som doseres er ideologien til

den råtnende undergangspregete monopolkapitalen – læren om klassefred, om at underkastelse er nødvendig og "vil du fram i verden så bukk".

Sjøl om vi bestandig skal kjempe for å avsløre den reaksjonære ideologien som doseres i skolen, må vi ha klart for oss skolesystemet, som er en viktig del av klasserstaten, bare kan få en progressiv karakter når det kommer i hendene på arbeiderklassen. Det sier oss at før vi kan få en skole som tjener folket og ikke overklassen, må borgerskapets statsapparat knuses og proletariatets diktatur opprettes.

NGS - byråkrati i borgerskapets tjeneste

Vår plikt er å stille oss ansvarlig overfor folket. Hvert ord, hver handling, hver politikk må være i samsvar med folkets interesser, og hvis det gjør seg gjeldende mistak, må de korrigeres – det er det som ligger i å være ansvarlig overfor folket.

Mao Tsetung.

For å forstå hvor Norges Gymnastisamband (NGS) står i dagens skolepolitiske situasjon er det nødvendig med et kort historisk tilbakeblikk.

NGS ble stiftet av en forsamling som etter et enstemmig vedtak anså seg selv som representativ for de krefter som skulle representeres i den nye organisasjonen. Helt fra begynnelsen ble NGS en organisasjon som arbeidet på toppplanet, nesten uten kontakt med den brede elevmassen den skulle representere. Typisk er denne uttalelsen fra

det første styret: "Det styret som ble valgt på konferansen (stiftelsesmøtet) har konstituent seg selv, og danner det såkalte Landsstyret". Dette "Landsstyret" har i tiden etter konferansen vært beskjeftiget med lovarbeid, planlegging av NGS's arbeidsfelt og metoder, knytning av kontakter og å søke å utbre kjennskapet til organisasjonen. Alt dette hadde landsstyret gjort helt alene, og i denne uttalelsen avslører de til fulle sine byråkratiske-sentralistiske tendenser.

Ettersom tida gikk klaget det ene styret etter det andre på dårlig kontakt med elevene, men det ble aldri gjort et eneste forsøk på å forandre dette. Hvorfor? Av den enkle grunn at selv om ledelsen stadig klaget, så likte den på den annen side situasjonen slik den var. De likte å kunne slå seg på brystet og si: "Se på meg. Jeg representerer alle landets gymnasiaster."

Men nå er plutselig NGS stilt overfor en ny situasjon som de ikke har det minste begrep om hvordan de skal tackle. I dag blir flere og flere elever bevisst sin egen stilling, og de reiser seg til storm mot borgerskapets skolesystem. I denne situasjonen skulle NGS stille seg solidarisk med elevene, men hva gjør de pampene som nå leder organisasjonen? Et sentralstyremedlem går til åpen kamp mot Elevutvalget for Oslo og omegn (EU), fordi det etter hans reaksjonære politiske syn har brutt et reglement som ikke finnes. Den samme person oppretter, i "full forståelse" med monopolkapitalens lakeier i statsapparatet, Oslo Gymnastiutvalg, som bygger på et klart elevfiendtlig fundament. Han uttaler at utvalget skal være politisk og at alle skoler kan være medlemmer, men at medlemmene må holde seg innenfor gjeldende lov og reglement, og være villige til å samarbeide med skolemyndighetene. Altså, et nytt samarbeidende organ til avløsning for det etterhvert så uregjerlige EU.

I anledning av møtet i Oslo skolestyre om EU, delte skolepolitisk utvalg i NGS ut en brosjyre om "Menneskerettigheter for elever" til medlemmene i Skolestyret og pressen. En tvers igjennom borgerlig trykksak som var retta utelukkende til skolestyremedlemmene. Dette viser klart hvordan folk i NGS bruker dagens skolepolitiske situasjon til å mele sin egen kake.

Da de progressive elevmassene på Oslo Katodalskole gikk til kamp for å få tillatelse til å føre veggavis-debatt, stilte et styremedlem i NGS, en kjent SF-ungdom, opp på rektors kontor med et ferdigsydd forslag til "praktisk løsning" på "konflikten". Gjennom løgnaktig å utgi seg som representant for EU, falt han elevene i ryggen og handla på en måte som var til skade for deres kamp.

Den siste tingen pampene i NGS skulle gjøre for å støtte elevenes kamp, var å sende ut en uttalelse om "Læreren i skolen", i utvalget på den måten å gjøre det oppkonstruerte skillet mellom lærere og elever enda større. Dette ble uttalt til høsten, men det må være helt klart at denne saken blir tatt opp igjen da. Pampene i NGS er nemlig avhengig av et motsetningsforhold mellom elever og lærere. Dersom disse to gruppene skulle gå til samlet kamp mot de departementale regler og instruksjoner, ville NGS bli stående mellom barken og veden og ikke vite verken fram eller tilbake.

Ut over landet er det mange elever som ikke er klar over hvor langt NGS har fjernet seg fra elevenes krav. De er blitt overveldet av den enorme papirmengde som kommer fra sentralt hold, og ser ikke hvor lite NGS i virkeligheten har utrettet. Derfor er det viktig at alle progressive nå øker innsatsen for å avdekke NGS's reaksjonære innflytelse. Vår oppgave er å tjene folket, men NGS-pampene vil bare tjene penger.

Reaksjonær terror i Stavanger

I slutten av april blei en 17-årig skolegutt slått ned og fikk brukket kjevebeinet. Dette skjedde i en av Stavangers hovedgater i kveldinga. Grunnen var at han hadde at merke av Mao Tsetung på veska si.

Saka blei meldt til politiet, men ennå er ikke overfalls mannen så mye som innkalt til forhør engang. Da foreldrene eller gutten sjøl henvendte seg til politiet for å forhøre seg om saka, blei de avvist med at "den ville gå sin gang". Dette forundrer oss ikke, når vi hører at overfalls mannen tilhører "sosieteten" i Stavanger. Han er sønn av en av byens større monopolister, eieren av flere gullsmidforretninger. Altså en solid borger.

Skolen, representert ved rektor og den reaksjonære klasseforstanderen, brukte denne saka til å forfølge eleven for hans politiske meininger. Det første de gjorde var å sende melding hjem med trussel om utvisning: "Skolen må forlange at B. holder orden på sine skoleplikter sersom han ønsker å være elev her." Dette var etter at eleven trass i kjevebeinsbruddet bare hadde forsømt to dager. (Han har alltid hatt gode karakterer.)

Den "uheldige" Stavangerkameraten kunne bare få i seg flytende føde og hadde

samtidig vanskeligheter med søvnen. Derfor fikk han beskjed av legen om å gå en tur hver kveld. En kveld benyttet han denne anledningen til å dele ut løpesedler med progressivt innhold. Dette forårsaka en eksplosjon fra rektors side. Han meinte visst at eleven skulle bruke neste tid til skolearbeid. Gutten blei utsatt for et hardt forhør hvor rektor forlangte å få vite alt hva han foretok seg utafør skoletida.

Borgerskapets representant på skolen, rektor, var altså ikke det minste interessert i å hjelpe B. etter at han var overfalt. Tvert om brukte han anledningen til å legge et ekstra hardt press på B. for om mulig å kvitte seg med en svært aktiv og bevisst, og derfor svært farlig elev. Sammen med klassepolitiket sørga han for å frita den brutale borgerjyplingen for alle "ubehageligheter", ved i stedet å velte vanskelighetene over på den revolusjonære skoleeleven og hans familie. Men rektoren tar feil om han tror at "urolighetene" i skolen forsvinner om man fjerner enkelte "bråkmakere". Opprøret mot den borgerlige undertrykkinga er ikke et resultat av noen få kameraters isolerte strev. Det de fremste aktivistene gjør er å oppsummere, sammenfatte og lede massenes kamp. Og elevmassene vil ganske visst slå tilbake alle forsøk på utvida "rektor-terror"!

Monopolkapitalen sensurerer progressiv skoleavis

For kort tid sida blei den progressive skole-avisa på Teisen Realskole og Gymnas i Oslo – "Tribune", nektet trykt av DUS-klubbens trykkeri i Akers Sparebank. "Tribune" hadde denne gangen et klart progressivt politisk innhold. Avisa summerte elevenes interessekrav, tok avstand fra den ny-fascistiske oppmarsjen som vi har sett flere eksempler på under de siste tiders aksjoner og massedemonstrasjoner i Oslo og ellers i landet, og propaganderte for elevenes enhet med arbeiderklassen i kampen mot mosen. (Samtidig var også skolens reaksjonære mindretall representert ved egne artikler.) Manus for avisa blei levert til DUS-klubben (De Unges Spareklubb) til trykking, men lang tid gikk uten at redaksjonen så noe til avisa. Omsider fikk de beskjed om at avisa ikke ville bli trykt, angivelig fordi den ikke var "politisk nøytral". Dette gjorde at avisa måtte trykkes privat, noe som sjøl-sagt skapte store økonomiske vansker for "Tribune". Da avisa omsider var blitt spredd til elevene, fikk redaksjonen beskjed om at den ikke fikk gi ut flere nummer. Gjennom kontakten med DUS-klubben hadde skoleledelsen igjen tatt opp kampen for å undertrykke elevenes rett til å hevde sine

meninger, og samarbeidet mellom monopolkapitalens forskjellige bruhoder fungerte atter utmerket.

Det som skjedde med "Tribune" er ikke noe enkeltstående tilfelle. Gang på gang har vi sett hvordan skoleaviser som har formulert elevmassenes rettferdige krav er blitt inn-dra, og ofte har også redaksjonen blitt av-satt av rektor. De reglene som monopolkapitalens lakeier i kirke- og undervisnings-departementet har trykket nedover hodene på skoleelevene, gjør de lokale tyranner – rektorene – til suverene sensurinstanser. Det sensuren av "Tribune" viser, er at borgerskapet har sørga for å ha en sikkerhetsventil i bakhanda, for å kunne hindre at elevmassenes meininger kommer fram sjøl når elevene klarer å presse rektor til inn-rømmelser.

I tilfellet "Tribune" var det DUS-klubben som stoppa avisa. De aller fleste av skole-aviser i Oslo trykkes her, fordi det koster lite eller ingenting. Redaksjonene er avhengige av denne økonomiske fordelten for overhodet å få gitt ut aviser. Dette høres jo uskyldig ut, men gransker man DUS-

klubben nøyer, finner man at dette så langt fra er noe veldedighetstiltak.

Det viser seg nemlig at DUS-klubben er en rein underavdeling av storfiransen, nærmere bestemt Aker Sparabank. Monopolkapitalen kontrollerer trykkeriet, og trykkeriet bestemmer sjøl hva det vil trykke. Dette har i den seinere tid ført til at flere progressive skoleaviser, som omsider har klart seg gjennom byråkratens korridorer, har blitt stoppa i DUS-klubben. Ved minst to anledninger er også manus blitt stjålet og overlevert til den reaksjonære skoleledelsen.

Sensuren av "Tribune" er ikke noe enkeltstående tilfelle, og representerer heller ikke noe isolert "fenomen". Samtidig som "The green Berets" og Morgenbladets jubileumsnummer (– som blei delt ut gratis som klasseasett til flere skoler) blir beskytta av ytringsfriheten, blir skoleaviser som tar opp massenes rettferdige krav, sensurert og nektet trykt fordi de ikke er "nøytrale". Sann fungerer klasserstaten og det borgerlige "demokratiet".

JUGOSLAVISK "SOSIALISME".

I følge det jugoslaviske telegrambyrået Tanjug, nådde tallet på arbeidsløse i landet 395 000, som er ny rekord. Fjerdeparten av de arbeidsløse, over 95 000 personer, er faglært arbeidskraft, mens 231 000 arbeidere er ufaglærte. Med faglært arbeidskraft menes, ifølge det samme telegrambyrået, ungdom som nettopp har avslutta skolegangen, og 90% av disse er under 30 år.

Disse tallene viser likevel ikke hele sannheten. Ikke tatt med i statistikken er de flere hundre tusen jugoslaviske arbeidere som har forlatt landet og jobber i utlandet, ettersom de ikke kunne få arbeid i heimlandet.

Klassekampen skjerpes stadig i Jugoslavia. I følge Tanjug, la over 700 kaiaarbeidere i Ploce ned arbeidet den 5. juni i protest mot arbeidstilhøva på kata, og at lønna ikke står i forhold til det arbeidet de yter. Av samme grunn streiket dokkarbeiderne i Rijeka noen dager før.

Klassekampen årgang 1969 – nettpublisering 2010 ved Forvaltningsorgan for AKP's partihistorie etter avtale med avisa.

Noen titelene er delt i to filer for lettere nedlasting – se www.aks.no/ml/historie/pdf/klassekampen/.

POSTVERKET – statsbedrift i kapitalismens tjeneste

Sosialdemokrater hevder at statsbedrifter under kapitalismen representerer en form for sosialistisk og demokratisk produksjon. Postverket, som er landets 3. største statsbedrift med 14 000 ansatte, har nylig gjennomført ei ny administrasjonsordning. La oss se hvordan demokratiet og arbeidernes interesser blir ivaretatt her.

Nyordninga består bl.a. av et postråd med 15 medlemmer, som igjen ledes av et styre på 5. Dette styret har som en av sine oppgaver å påse at bedriften blir drevet rasjonelt og etter forretningsmessige hensyn i den utstrekning dette er forenlig med samfunnsmessige hensyn. (!) Nestformannen i et av fagforbundene innen etaten sitter som medlem av dette styret. Da ei gruppe arbeidere ved hovedpostkontoret i Oslo for ei tid sida ville nekte overtidsarbeid p.g.a. arbeidspresset, presterte denne "tillitsmannen" å true arbeiderne med politianmeldelse og 25 000 kroner i bot, subs. 30 dagers fengsel. På bakgrunn av dette skjønner en hvorfor en slik "tillitsmann" er blitt medlem av det rådet som skal "styre" Postverket. Av andre "demokratiske" organ som er oppretta innafor etaten kan en nevne Samarbeidsutvalga som er satt sammen av folk fra Administrasjonen og fra de ansatte forøvrig. Formålet med disse utvalga er klart og entydgt definert i formålsparagrafen, hvor et avsnitt lyder: "Samarbeidsutvalgene skal behandle tiltak for å oppnå økt effektivitet og for en riktig og sunn gjennomføring av rasjonaliseringstiltak." Resultatet merker de ansatte på kroppen: Stadig meir overtidsarbeid, nattarbeid og hardere arbeidspress, som i kapitaliststatens dyne både er sunt og riktig. Den såkalte Arbeidervernloven, som bl.a. skal beskytte arbeiderne mot for mye overtidsarbeid, virker i praksis slik:

MENSTAD... forts. fra s. 12

Oppdager de en landhandler eller en melkebutikk som selger til streikebryterne går ordren som ild i krutt: "Gå ikke dit mer. Det er nok av andre butikker. La ham ha streikebryterne som kunder".

Melkekundene blir borte.

Første kvelden garden lå på Gråtenmoen var det en mindre omtenkso**m** bondemann som solgte melk til dem på forespørsel. Neste morgen gjorde han istand melkespannene til alle melkekundene sine. Spannene sto der, blanke og pene. Men noen kunder kom det ikke og hentet dem. "Hvor i allverden blir det av kundene i dag?", sa han. En mann som tilfeldigvis var der sa: "Men du solgte jo melk til gardistene i går kveld!" "A fan!" sa bonden.

Manufakturforretningen har ikke sorte skollisser.

Tre statspolitikonstabler kom inn til en stor manufakturhandler i Porsgrunn og ba om å få kjøpe sorte skollisser. Mannen bak disken meddeler at dessverre har han ikke skollisser. De spør på nytt fordi de syns det høres rart ut. "Nei!", sier forretningsmannen, "vi har ikke skollisser og forresten skal jeg fortsette å leve også etter denne dag".

Statspolitiet konstaterte noe om blodrøde kommunister og forsvant.

Tobakkbutikkene i Skien har ikke tobakk.

En ettermiddag stikker en løytnantspire innom en tobakkbutikk i Skien og forlanger en eske tobakk. Den lille nette damen bak disken ser på løytnanten og svarer: "Vi har ingen tobakk!"

RASJONALISERING...forts. fra s. 4

Gjennom en 10 års periode har en god del av trikkelinjene blitt nedlagt. Men riktig fant i rasjonaliseringsprosessen har det blitt i de siste par åra. En har allerede dekket store deler av den østlige bydel med T-bane. Alle bussruter går nå som enmannsbetjent. Det er og planer om å innføre enmannsbetjent på trikkene om kveldene og på søn- og helligdager. Det er også antydte å dra inn sperrevakter på T-banen.

En buss med enmannsbetjent på vei mot Oslo Sporveier.

Det var styret i bussgruppa som gikk i spissen for å utvide enmannsbetjeningen til å gjelde alle bussruter — inspirert av produktivitetseksper**t**en P. Furubotn. Det gjaldt å øke produksjonen og produktivite**t**en. Og ved å forespille betjeningen lønnsforbedringer — ved å forhandle om det økte produksjonsresultatet, lykkedes det å lure mange. Og ved å hevde at det var ulovlig og tariffstridig å gå mot rasjonaliseringa ble den utvida enmannsbetjening gjennomført uten nevneverdig motstand. Det ble tatt opp forhandlinger med bedriftsledelsen om å få en del av det økonomiske utbyttet som rasjonaliseringa medførte. Etter press fra betjeninga k ved hovedstyret et klassetillegg for buss, trikk og T-baneførere. Bedriftsledelsen innrømmet bare et klassetillegg for bussførere. Men såframt en gjennomførte enmannsbetjening på trikk og T-bane ville de få det samme lønnstilbudet.

Hovedstyret kapitulerte for rasjonaliseringslinja til bedriftsledelsen. De vedtok dette uten å kontakte medlemmene. Vedtaket om dette fikk betjeninga beskjed om ved oppslag som administrasjonen hengte opp i de forskjellige stihvilehytter. Til pressa uttalte direktøren ved Oslo Sporveier at rasjonaliseringa var kommet i gang i full forståelse med betjeninga. Resultatet som ble oppnådd var en seier for bedriftsledelsen. Hadde vi ført en klassekampinje kunne vi ha retta på mange lønsmessige

Hver gang en arbeider ber om å få ta overtid utover den "lovlige" kvote, blir han resolutt avvist med henvisning til denn loven. Men hver gang det er stor trafikk, som f.eks. før jul, kan en gå både ett og to hundre timer overtid uten at en hører så mye som et grynt om arbeidervernlover.

Postverket har ei innfløkt arbeidsdeling, og den gjør det mulig å holde postarbeidene nede med splitt og hersk-metoder. Foruten inndelinga i Postdirektoratet og "den praktiske del" av etaten, er arbeiderne inndelt i fleire hovedgrupper: Administrasjonsgruppa (den såkalte O-gruppa) rangerer høgst på stigen, både lønsmessig og sosialt. Videre er etaten delt inn i ei kontogruppe, ei postpakkemestergruppe og ei bud og transportgruppe ved sida av ei poståpnergruppe og ei landpostbudgruppe. Innafor hver av disse gruppene er det oppretta fleire avansementsstillinger. Alle som tilhører administrasjonsgruppa blir i den tida de er inne på de forskjellige kurser indoktrinert til å akseptere at de er de "fjødte" ledere og at deres lederskap er en absolutt betingelse for å få avvika "trafikken" på en forsvarlig måte. I ei pensumbok til bruk på det høgre postkurs står det: "Forutsetningen for å kunne lede er at man har myndighet og autoritet". Videre: "Tidligere mente man at utformingen av arbeidet og arbeidsmiljøet kunne skjøttes utelukkende av ledelsen. Nå skjer dette i økende grad i samarbeid mellom ledere og medarbeidere". Når det f.eks. gjelder postpakkemestergruppa, foregår dette "samarbeidet" ved at det der blir "utplukka" såkalte arbeidsledere av de mest samarbeidsvillige folka. Disse "lederne" har bl.a. til oppgave å passe på at arbeidskameratene gjør jobben sin, noe som sjølsagt fører til at arbeidernes generelle misnøye slår over mot dem.

Solidaritet – Samhold.

Lockoutunderstøttelsen er liten. Familiene hos mange er store. De få ørene i uken er ytterst vanskelig å få til å rekke. Men de klarer seg som best de kan. Hjelper og gir hverandre en håndsrøking etter evne. Hver fredag er det stor kjøtt-, flesk- og fiskebutikk på Folkets Hus i Skien. Arbeiderne har organisert det slik at de kjøper kua, kalven, sauen eller grisen direkte fra småbrukerne og bøndene. De parterer, fordeler, veier og beregner slik at prisen bare blir den de har betalt for slaktet.

Den revolusjonære fagopposisjon.

Handlingen, aksjonen, kampen mot streikebryterne på Menstad ble ledet og organisert av den revolusjonære fagopposisjon. Greit og utmerket ble det hele ordnet og gjort, sier arbeiderklassen. Bra gutter! Ingen frykt og kneskjelv. Samorganisasjonen med sin "ansvarsbetyngede ledelse", med en sekretær Johnsen og en formann Bråtsberg holdt seg på sitt kontor. Alt de foretok seg var offentlig og høytidelig å fralegge seg et hvert ansvar. For dem kunne sikkert streikebryterkryp**e**t fått arbeidet i fred i tusen år.

Arbeiderklassen er også klar over dette. Ingen spør mer etter herr sekretæren eller om hans mening. En som forøvrig Skiensarbeiderne er blitt påtvunget av den høyere "allmektige" pengeledelse i LO's sekretariat.

Den revolusjonære fagopposisjons stilling er sterk og urokkelig.

Uten oppfordring så å si gir arbeiderne penger til fagopposisjonen for å sette den istand til å løse sine oppgaver og forpliktelser. Hydroarbeiderne ved Herøya var samlet til mønstringsmøte en dag. De har vært i lockout i 8 uker. En kamerat sa: "Vi må være oppmerksom på at fagopposisjon er fattig

skjevheter. Men en står ikke sterkt når en begynner å forhandle om lønnsvilkårene etter en har bestemt å utvide enmannsbetjeninga. Det var en forutsetning at det tillegget en fikk skulle holdes utenom det kommende tariffoppgjøret. Men i tariffoppgjøret ble det ikke tatt noe hensyn til dette. Det ble understreket før tariffoppgjøret at hvis spesialarbeiderne fikk en lønnsklasse, ville vi som hadde stått i samme klasse følge automatisk med. De fikk en lønnsklasse, men en gruppe av vognbetjeninga ble avspist med kr. 600. — Mens bussførerne overhodet ikke fikk noe tillegg. Dermed har klassetillegget som en viftet med for å få bussbetjeninga til å gå inn for enmannsbetjening på alle bussruter svært redusert.

I det siste har det utvikla seg en aktiv motstand mot at en liten klikk tillitsmenn skal sitte sammen med bedriftens ledelse og ta beslutninger som er av livsviktig betydning for betjeningen, uten at de finner det nødvendig å kontakte folka som de skal.

En gruppe av arbeiderne i Oslo Sporveier.

På siste årsmøte på Grefsen som er en stasjon for trikkepersonalet ble det oversendt et skriv til direktøren ved Oslo Sporveier, hvor det blant annet ble understreket "Vi er motstandere av enmannsbetjening på trikkene. Utviklinga med den stadig økte biltrafikk har øka presset og ansværet for betjeninga. Dette tiltaket vil øke presset ytterligere. Vi anser helsa viktigere enn alle planer som blir utarbeidet i administrasjonskontoret. Dessuten er et sånt vedtak uansvarlig i en periode hvor arbeidsløysa øker i vårt samfunn."

Dette vedtak var enstemmig. Dette var et av de største gruppemøter som er holdt på Grefsen etter krigen. Videre ble det på et møte senere oversendt et skriv til hovedforeningen hvor vi forlanger at hovedstyret kontakter administrasjonen snarest mulig.

At den personalpolitikken som blir ført innen etaten er arbeiderfiendtlig, går tydelig fram av den hensynsløse rasjonaliseringa som er satt i gang de seinere åra. Formannen i Postdirektoratets rasjonaliseringsråd er den ikke ukjent sosialdemokraten Idar Nordstrand. Her er et par eksempler: Tidligere blei mye av posten sendt med og sortert ombord i egne postvogner som Postverket leide av NSB – de såkalte jernbanepostekspedisjoner. De fleste av disse blir nå nedlagt, og posten blir isteden sendt fram med bil og fly. Staten hevder sjøl at den vil spare inn ca. 3,8 mill. kroner årlig ved å legge ned disse postekspedisjonene. Det er imidlertid interessant å merke seg at på de strekningene det nå blir oppretta bilruter, berytter Postverket seg i utstrakt grad av privat leide biler, isteden for å gå til innkjøp av sine egne. Og dette til tross for at det på lengre sikt vil bli langt dyrere å leie biler. Årsaken til omlegginga er da sjølsagt heller ikke at man angivelig kan spare inn 3,8 millioner. Utviklinga av monopolkapitalen krever at kommunikasjonsmidlene også forbedres, og ved at man bruker bil og fly isteden for toget, kommer forretningsposten mye raskere fram. Men som vanlig ved rasjonalisering og effektivisering av produksjonen under kapitalismen, er det arbeidsfolk som får svi: I Oslo må over 40 mann som tidligere reiste med togekspedisjonene skifte over til andre avdelinger som følge av omlegginga. Dermed taper de den tidligere godtgjørelsen de fikk i form av diettpenger m.v. – med fratrekk av en liten kompensasjon de blir tildelt ved tvangsflyttinga. Videre taper de den gunstige pensjonsalderen som gjelder for reisepersonalet. Men den verste følgen av denne omlegginga er imidlertid at ei rekke folk som ikke er fast ansatt, nå rykker ned i lavere lønnsklasser. Og omlegginga medfører at nattarbeid og ugunst

Kampen må utvides og skjerpes.

kamerater. Den har ingen midler. Men det koster penger å slåss. Husk at vi har hatt musikk bestandig. Vi skramler litt!" Et hundre og førtiåtte kroner og femti øre skramlet arbeiderne sammen og overlevte til rette vedkommende. På det møte i Skien som fagopposisjon holdt hvor borgeravisene sa det var 300 mennesker tilstede innkom ved skramling i luer og hatten 148 kroner i form av 5-ører, 10-ører og enda mindre skillemynt.

Den revolusjonære fagopposisjon.

Den revolusjonære fagopposisjons parole er: Proteststreik ved alle Skiensfjordens bedrifter og av alle arbeidsgrupper intill statspolit, militæret og krigsfartøyer er fjernet fra distriktet. Proteststreik intill streikebryteriet er opphørt og demonstrasjonsforbudet opphevet.

Videre at kampen landsomfattende skjerpes og utvides. Lockoutmakerne må rammes og arbeiderne seire ved at sjøfolkene i innenriks og utenriksfarten, havne og transportarbeidere, kommunearbeidere og topografer i de borgerlige avistrykkerier trekkes inn i kampen.

Dette er alle arbeidere både de lockoutede og de som står på arbeide enig i er den eneste riktige linje.

Til handlingens vei er seierens vei.

En gruppe av arbeiderne i Oslo Sporveier.

Men reformistene – pampene på toppene – de norske, svenske og danske Amsterdammere, de organisører i disse dager med feberspent anstrengelse nederlagets, forræde. iets linje.

En gruppe av arbeiderne i Oslo Sporveier.

Til de fredelige og naturskjønne omgivelser på Frognersåter**e**n la de sitt møte. Der la

I dette skrevet blir det kraftig protestert mot det siste tariffoppgjøret. Vi forlanger at det blir satt i gang nye lønnsforhandlinger da vi ser det siste oppgjør som et opplagt løftebrudd overfor betjeningen. Og videre at resultatene av forhandlingene skal foregges de respektive grupper til grundig diskusjon før vi får et samlet møte. Og for å ta lærdom av det som skjedd**e** med bussbetjeninga understreket vi at vi godtar ingen form for rasjonalisering før vi har fått godtat lønns- og arbeidsvilkårene våre. Dette vedtak fikk et overveldende flertall på tross av at samarbeidsfolka kjmpa imot med nebb og klør, som vi ser begynner flertallet av sporveisbetjeninga å bli klar over at skal vi rykke framover må vi føre klassekamp. Både i kommunale og private bedrifter finner vi det samme mønster, en forsøker å lure folk til å være med på rasjonalisering ved å lokke med klassetillegg eller en annen form for lønnstillegg. Men rundt om på arbeidsplassene begynner motstanden mot denne politikk å gjøre seg mer og mer gjeldende. Flere blir etter hvert klar over at skal vi forsvare våre interesser og gjøre nye framstø**t**, så må vi kaste samarbeidsfolka og sette klassebevisste arbeidere i spissen. Klassebevisste arbeidere som kan sette vår organisatoriske styrke mot at beidskjøperne, med andre ord føre klassekamp.

RUDOLF NILSEN...forts. fra s.11

Rudolf Nilsen forsto også godt at arbeiderklassen har sine egne kunstneriske kriterier, og sin egen estetikk. Han sier i en artikkel: "Hvem sier at en dynamo ikke er like skjønn som en fiol?" Langt på vei klarte Rudolf Nilsen i sine egne dikt å benytte seg av arbeiderklassens egen estetikk – ja, han framhevet den ofte sterkt – og arbeiderklassens egne kunstneriske kriterier.

skiftarbeid blir langt mer utbredt enn før. Ei anna form for rasjonalisering som blir stadig mer vanlig, er å benytte seg av billig arbeidskraft. Dette gjøres sånn at en tar inn ufaglærte folk og bruker dem til all slags arbeid som de kan greie uten noe videre skolegang, og avlønner dem etter de laveste satsene – som dagsarbeidere. Kvinner blir i stor utstrekning benytta til slike jobber.

All denne omlegginga finner sted uten at de ansatte blir tatt med på råd, og uten at det gis skikkelig informasjon på forhånd. Dette har sjølsagt skapt stor misnøye blant arbeiderne. Rasjonaliseringa viser at alt vakkert snakk om bedriftsdemokrati fra administrasjonens og "tillits"pampen side bare er tomme fraser. I epoken med stadig sterkere monopolisering av kapitalen er det nødvendig for kapitalistene å gjennomføre harde rasjonaliserings- og effektiviseringstiltak for å sikre profitten. Rasjonalisering og effektivisering betyr for kapitalistene at arbeidsfolka skal presses til å produsere mer og mer for samme eller til og med lavere lønn, at de skal utbyttes hardere. Eksempelene fra Postverket viser oss at den økte utbyttinga som rasjonaliseringa fører med seg, merkes like godt på såkalte demokratiske statsbedrifter som på privateide. Staten er, som Engels sier, den ideelle felleskapitalisten, og har alle kapitalistens egenskaper i overmål, enten den administreres av sosialdemokrater eller andre borgere.

Problemet med rasjonalisering og effektivisering av produksjonen kan først løses til arbeiderklassens fordel etter at arbeiderklassen har tatt makta over produksjonsmidlene og bygger sosialismen etter de proletariske revolusjonære prinsipper.

Postarbeider i Oslo

de planen. Nå er apparatet i full sving. Kampfronten skal spaltes. Deles opp og rives i filler.

Men syerskene i Skien ga svaret. Enstemmig besluttet de: Kampen skal fortsettes. Det samme gjorde konfeksjonsarbeidere i Oslo–til tross for herr renegaten Volans nærvær og hans trusler om at det ble ulovlig kamp. Da en traust og tapper arbeiderkvinne minnet ham om bygningsarbeidernes ulovlige kamp i 1928 og om hva den samme herr Volan den gangen hevdet, forsvant han fra møtet som en ånd i en fillehaug. "

"Fortsett kampen til seger, pojkar!"var klassekjemperen Bergstrøms ord til slaven**e** i Ådalen.

Handlingens vei er seierens vei!

Til soldaten har de kjempende arbeidere gjennom den revolusjonære fagopposisjon: "Brødre i våpenfrakken! Sønner av arbeidere og bønder! Skyt ikke under noen omstendighet på de lockoutede arbeidere! De kjemper for hele arbeidsfolket mot de uten- og innenlandske kapitalister og de usle streikebryterne. Brødre! Skyt ikke! Rekk oss broderhånden! De svarer med å si gjennom et telegram som er sendt Kolstad – Quislingregjeringen: Innkommandert militær samlet til møte protestere mot det skjendigs misbruk av landets militærsmakt mot de norske arbeidere som er i konflikt." Skogens proletarer i øst i Soløns grenseskoger gjør felles sak med Skiensfjordens slaver – jag streikebryterne vekk!

Overalt må parolen være: Skjærpet og ytvidet kamp! Vekk med streikebryteri! Vekk med politi og militær! Vekk med Kolstad – Quislingregjeringen! 6 timers skift, 7 timers dag! Ingen lønsreduksjon! Samlet oppgjør!

Handlingens vei er seier!

Rudolf Nilsen er – tildels med rette – blitt kritisert for formelle feil, for at versene hans halter og er "vanskelige å lese opp" (Øverland). Bortsett fra at dette rimer dårlig med at Rudolf Nilsen selv var en velbrukt og skattet oppleser, må man vokte seg vel for å tro at dette er noe karakteristisk trekk. Tvert imot er det i mange av diktene et formelt mesterskap som mange kunne lære meget av, nettopp fordi Rudolf Nilsens form i så høy grad understreker og støtter opp om innholdet. Rudolf Nilsen levde i tida fram til krisa i 1929, da kapitalismen brakk sammen i alvorlige krampetrekninger. Han levde i en tid med relativt stor politisk og klassemessig bevissthet i folket. Han levde i en tid da sosialismen med Oktoberrevolusjonen hadde tatt et alvorlig steg framover på veien mot den endelig seier, og da klassekampen var hard og skarp. På mange måter var hans tid lik våre: nå vakler også kapitalismen under vekten av sine egne indre motsetninger, folket bevisstgjøres som en konsekvens av at det merker krisa på kroppen, med Kulturrevolusjonen i Kina har sosialismen igjen tatt et avgjørende skritt på veien mot seieren. Og for hver dag som går blir klassekampen hardere og skarpere.

Rudolf Nilsen er vår største og beste, mest bevisste proletardikter. Hittil har ingen tatt arven opp. Men det er ingen tilfældighet at interessen for Rudolf Nilsens diktning blir større nettopp i dag. Det er ikke noe tilfældighet at unge norske sosialister som skriver dikt, skriver: "Hei, Rudolf Nilsen, jeg synger din sang, for sjøl har du sunget for aller siste gang..." Rudolf Nilsens sang er proletariatets sang. Den vil bli sunget og husket også av kommende generasjoner, fordi den er fundamentet, grunnmuren i den norske proletarlvikken.

RUDOLF NILSEN- arbeiderklassens dikter

(Her bringer vi andre del av artikkelen, om Rudolf Nilsens diktning. Første del sto i KLASSEKAMPEN nr.4.)

IV. Litt om Rudolf Nilsens feil.

Mao Tse-tung har sagt: "Litteratur- og kunstkritikken har to kriterier, ett politisk og ett kunstnerisk. (—) Enhver klasse i et hvilket som helst klassesamfunn har sine særegne kriterier – både politisk og kunstnerisk. Men enhver klasse i ethvert klassesamfunn stiller alltid det politiske kriteriet i første rekke og det kunstneriske i annen rekke."

Ut fra dette skulle man tro at borgerskapet umiddelbart ville forkaste, kanskje til og med forfølge Rudolf Nilsens dikt. Det er imidlertid ikke tilfelle. Atskillige av de borgerlige kritikerne trykket Rudolf Nilsen til sitt bryst allerede da han debuterte. Og idag leses enkelte av hans dikt i skolen! Skyldes dette at Maos utsagn ikke gjelder for norsk virkelighet? Rudolf Nilsen ville ha vært den første til å le av en slik påstand. Årsaken må søkes dels i feil i Rudolf Nilsens dikt, dels i at borgerskapet forvrenger deres innhold. Hvordan kunne en så bevisst lyniker som dikteren av "Revolusjonens Røst" og "Svar" ha feil som er alvorlige nok til at fienden kan finne det opportunt å utnytte dem? Svaret finnes selvsagt i Rudolf Nilsens materielle stilling og i hans omgivelser.

Som tidligere nevnt var ikke Rudolf Nilsen selv arbeider. Etter artium i 1920 gikk han via partibyråkratiet i sosialdemokratiet inn i stillingen som journalist i Norges Kommunistblad, og i de siste årene av sitt liv var han "bæ" dikter. Hans omgangskrets besto heller ikke hovedsakelig av arbeidere, men av radikale intellektuelle, kunstnere og skribenter. Det ser ut som Rudolf Nilsen tross sin solide klassebakgrunn kom litt for langt bort fra proletarmiljøet etter å ha sluttet skolen, og at dette ga seg utslag i enkelte svikt i diktene hans.

Vi må dessuten ta med i betraktningen at marxismen-leninismens kunstteori var mindre utviklet da enn nå, at det ikke var før i 1942 at Mao Tsetung holdt sine berømte taler på Jenan-konferansen om litteraturen og kunsten. Vi kan dra fordelene av dette og se klart ting som Rudolf Nilsen ikke gjennomskuet.

Det er en dyp og viktig forståelse som ligger til grunn for formann Maos ord om at "vi må støtte alt som fienden bekjemper, og vi må bekjempe alt som fienden støtter." Når det gjelder å finne dårlige og feilaktige dikt i Rudolf Nilsens produksjon, kan vi uten fare gå etter de dikt som borgerskapet snakker pent om – bare vi holder oss klart for øye at dette kan skyldes et forsøk fra borgerskapets side på å snu diktets innhold opp ned.

Det av Rudolf Nilsens dikt som borgerskapet snakker aller mest pent om, det som borgerskapet elsker høyest og oftest dekla-

merer med tårevåte kinn, er uten tvil "Nr. 13" – som følgelig også er blitt hans mest kjente dikt. Og det er da heller ikke vanskelig å finne hovedsvakheten ved diktet.

"Nr. 13" inneholder nok en sterk klassefølelse, en sterk solidaritet med arbeiderklassen. Men denne solidariteten er sentimental og medfølelse, og diktet er temmelig blottet for kampvilje. Her er ingenting som tyder på at det er nødvendig med klassekamp, sosialismen i diktet er redusert til drømmer som "ganske unge menn" sitter oppe om natten og leter fram fra bøker! Det er ikke engang særlig solide drømmer, men en "drøm som natten avler og som dagen slår ihjel"! Og det sosialistiske samfunn, proletariats demokratiske diktatur, som i 1926 eksisterte i Sovjetsamveldet, er redusert til "Atlantis, Utopia" – til ikke-eksisterende fabelland! Det hjelper ikke meget om dikteren til slutt sier:

"(—) Våk og lær
at du klart og nært og kaldt igjennom
drømmens gyldne skjær
ser veien til et land hvor nr. 13 ikke
er!"

når han foran har redusert denne veien til nattevåking og drømming. "Nr. 13" er sosialdemokratiets Rudolf Nilsen-dikt: "Under arbeiderstyret har vi våkt og drømt og reformert oss inn i velferdssamfunnet der nr. 13 ikke er!" Og diktet reduserer massene av kjempende arbeidere, ikke bare til en papirtiger, men til en dressert papirtiger, som kan framføres for det medlidende borgerskapets gråtekoner: "Tenk, slik er det noen som har det! Er det ikke skrekkelig!" Det er et dårlig dikt, fordi det politiske innholdet er dårlig. At det er så godt formelt, forandrer ikke på dette forholdet.

"Nr. 13 mangler kampvilje og er lite revolusjonært. Borgerskapet med sosialdemokratiet i spissen har trykket det til sitt bryst. Et dikt de har litt større vanskeligheter med å svelge er "Revolusjonens Røst", som riktignok ofte leses i skolen (med den dårlig skjulte pedagogiske hensikt, å innbille elevene at diktet dreier seg om Oktoberrevolusjonen som ikke kom til Norge – etterhvert som klassekampen skjerpes og arbeiderne i større og større grad blir klassebeviste, vil diktet sikkert forsvinne fra skolepulten igjen). C.J. Hambro (som forsvarte "litteraturforbudet" i Stortinget i 1921) skriver om dette diktet: "...blandt Rudolf Nilsens aller bedste:

"Revolusjonens Røst", er heller ikke preget av program eller partipolitikk; det er almenmenneskelig – almenmengdommelig."

I sannhet en usedvanlig omfavnelser. Ikke desto mindre peker Hambro på en svakhet ved diktet: det mangler tilsynelatende klassestandpunkt. Det nevner ikke med ett ord hvilken revolusjon som taler, dets skildring av de egenskaper revolusjonen fordrer av en kommunist kan lett tolkes som en løstrevet skildring av egenskaper som hvilken som helst borger kan prise. Men Hambro og hans medsammenforvorne glemmer to ting: situasjonen diktet er skrevet i, og diktets art.

Diktet er skrevet i 1926. Hvilken revolusjon kunne det være snakk om i Norge i 1926 – 9 år etter oktoberrevolusjonen og 5 år etter Hammerfestkommunen (se Nr. 3 av Klassekampen)?

Og diktets art:

for hvem er det skrevet? "Revolusjonens Røst" er nemlig ikke skrevet for hvem som helst, aller minst for borgerlige kulturspradebasser som Hambro. Det er et "kaderdikt", skrevet for det kommunistiske partis kadre. Det er beregnet på å oppdra partiets kadre i de egenskaper som er nødvendige for en sann kommunist. Og fordi det henvender seg til kadrene, kan det også tillate seg å la klassestandpunktet komme mindre åpent til syne. Rudolf Nilsen var selvsagt ikke feilfri. Men det er viktig å være oppmerksom på hans feil, for å kunne lære av dem og unngå å gjenta dem.

Han hadde en tendens til å forfalle til idealisme, som i "Storbynatt":

"Her blinker ingen stjerner gjennom natten som stumme trusler om en avighet, her hvisker ikke mulmet mot mitt øre sin uforståelige hemmelighet,"

eiler "Violinen og larmeren":

"Og alltid bevinger den sinnet ved varsom og løkkende trøst
til flukt mot det store og stille og gåtefulle fjern."

Denne tendensen gir seg også utslag i at han taler om sosialismen som "idé", "drøm" eller "tro", ikke som en historisk nødvendighet, en visshet. Og den kan forklares ut fra hans klassemessige stilling, fra de religiøse sider av hans bakgrunn (morfare, som ville gjøre ham til prest, medlemskap i KFUM), samt ut fra en omfattende lesning av borgerlig litteratur og nær kontakt med småborgerlige kunstnerkretser. Men han har til motvekt mange gode materialistiske dikt, som f.eks. "Akrobatene":

"Så tordnet bifallsstormen mot ham slik
at mannen næsten glemte det var gjort for
føden."

Han hadde en tendens til ensidighet, som spesielt ytret seg i diktene om byen og landet: han er hjemløs og fremmed på landet, men elsker byen, "for her er altting skapt av menneskehender –
fra lyset ned til stenen ved min fot."

Denne ensidigheten er ytterst forklarlig ut fra Rudolf Nilsens ensidige erfaring som bygut, og ut fra tidligere norske dikteres dyrkelse av naturen framfor byen. Den hadde også utvilsomt sin misjon i å understreke og understøtte arbeidernes samfølelse med byen, med deres eget miljø, og i å propagandere arbeidernes egen estetikk, som sier at byen er vakker, nettopp fordi den er laget av mennesker, dvs. arbeidere.

Sist men ikke minst: Rudolf Nilsen hadde en tendens til å bli pessimistisk, til å "gi tapt for tvil", som i "Hverdagen":

"Aldri en skinnende seier –
et osende nederlag,
men lusesmå tap og gevinster
hver eneste dag."

Aldri få våge en kamp for
det land vi har drømt,
men viljeløs vandre og vandre,
til ørkenfreden fordømt."

Eller som i det ellers så gode "Bekjennelse":

"...selv har du intet å håpe.
Lykken er ikke for dig."

Også denne pessimismen lar seg lett forklare: han hadde sett Oktoberrevolusjonen,

det voldsomme oppsvinget i den revolusjonære bevegelsen verden over omkring 1920 og så nedgangen: splittelsen i Norge, den mislykte revolusjonen i Tyskland, osv. Likevel er det tydelig at Rudolf Nilsen vet at kommunister ikke må forfalle til pessimisme i de lange periodene med møysommelig og uheroisk arbeid, men alltid huske på at framtida er lys, og at seieren uunngåelig kommer i kampen for folkets sak. I "Revolusjonens røst" heter det:

"Gi meg de brennende hjerter,

som aldri gir tapt for tvil,
som aldri kan kues av mismot
og trues av sorgens til hvil,
men møter hver seier, hvert nederlag
med det samme usårlige smil."

Og i "Fanen på Kreml" sier han:

"Og vi må aldri la vår tro få farve
av gatedypet som vi lever i.
Et grånet hjerte bringer nederlaget –"
Som vi ser er alle Rudolf Nilsens feil bi-sider, ikke hovedsider. De gode, de riktige diktene er i absolutt flertall overfor dem som inneholder feil.

V. Litt om det formelle.

Rudolf Nilsens form var tradisjonell, og, enkelte anmeldere og skribenter har uttalt sin forundring over at Rudolf Nilsen, som var så radikal i innholdet, ikke var radikal i formen, dvs. ikke eksperimenterte med modernistiske uttrykksmidler. Rudolf Nilsen har selv svart på dette i et intervju. På spørsmål om hvilken form han benyttet seg av, svarte han: "Jeg benytter den gamle. Ute i Europa har mange såkalte "proletarforfattere" slått inn på den eks-presjonistiske vei. Men enhver får bruke den form som faller naturlig. Selv i lyrikk er ikke formen alltid det viktigste. Dessuten skal man skrive slik at folk forstår det. Det er meget å lære av de moderne former. Men etterhvert vil også formen ta farge av de sosiale brytninger som arbeiderklassen lever midt oppe i." Sitatet viser at Rudolf Nilsen langt på vei forsto også teoretisk at det er vesentlig for en proletarforfatter å skrive slik at det er forståelig for massene av folket, og at formen må underordnes det politiske innholdet. Nettopp dette er forutsetningen for den plass Rudolf Nilsens diktning har fått hos norske arbeidere: han skrev for, om og til arbeiderklassen, han tok utgangspunkt i arbeiderklassens nivå, og orienterte seg "i samme retning som proletariet marsjere". (Mao) Alle radikale dikteres formelle krumspring er ikke progressive, men reaksjonære, fordi de er en hindring for arbeiderklassen når det

Forts. s. 10.

I klassesamfunnet står hvert enkelt menneske i en bestemt klassemessig stilling, og det fins ikke en eneste tanke som ikke har klassestempel.

– Mao Tsetung –

Brukskunstnerne under kapitalismen

I artikkelen om kinesisk brukskunst i Klassekampen nr. 2, står det i siste avsnitt at norske brukskunstnere produserer dyr brukskunst. Jeg vil forklare årsaken med følgende eksempel:

En keramiker produserer krus til kr. 8,- pr. stykk. For å kunne lage så mange krus at han kan holde denne prisen, kan han ikke drive med salg av sine produkter ved siden av verkstedarbeidet. Han må derfor levere sine krus til en av de få brukskunstforretningene i byen. Kapitalisten bak denne luksussforretningen selger kruset til kr. 16,-. Hans fortjeneste på all brukskunst er fra 85-100%. Dette fordi det er "designs". Det er først og fremst monopolkapitalisten bak Tanum, Norway Design og Plus og hans likemenn som soper inn pengene. Disse forholda gjelder for Oslo.

Det er riktig at norsk brukskunst er ubrukelig i klassekampen, men det er ikke norske brukskunstnere som gjør den dyr.

M.H.

Borgerskapet har fjernet helgenglorien fra all ærverdig virksomhet som før ble betraktet med from ærefrykt. Det har forvandlet legen, juristen, presten, dikteren, vitenskapsmannen til sine betalte lønnsarbeidere.

(Marx/Engels i Det kommunistiske manifest)

Det er ganske riktig som MH skriver, at mange norske brukskunstnere sliter hardt og lever temmelig trangt. Borgerskapet utbytter og proletariserer kunstnerne, forvandler dem til sine betalte lønnsarbeidere. Men denne prosessen gir også borgerskapet midlene til å presse kunstnerne til å produsere kunst som passer borgerskapet – i og med at kunstneren selger sin kunst, som er et åndsprodukt, selger han ikke bare sitt arbeid, men også sin sjel. En kunstner som lever av sin kunst under borgerskapets diktatur, som i Norge i dag, kan ikke produsere sosialistisk kunst uten å møte alvorlige vansker. Full

frihet for kunsten er bare mulig i et kommunistisk samfunn – og bare i et sosialistisk samfunn kan den sosialistiske kunsten og kulturen slå ut i full blomst.

Det å være proletariseret betyr ikke at man produserer sosialistisk kunst – bare bevisste sosialister lager sosialistisk kunst. Dette viser norsk brukskunst klart og tydelig: uten et fast grep om proletariats ideologi, kan man heller ikke produsere kunst som fullt ut og i alle henseender tjener proletariet.

Norsk brukskunst er stort sett såkalt "upolitisk" kunst dvs. den prøver å gi inntrykk av at den eksisterer utenfor tid og rom, løstrevet fra enhver politisk sammenheng. Men i et slikt samfunn som dagens Norge, der klassekampen skjerpes fra dag til dag og proletariet ruster seg for det endelige oppgjør med borgerklassen, er det et kriterium for progressiv kunst at den hjelper til med bevisstgjøring av massene, at den hjelper til med å smi våpen for proletariet. Å stille seg utenfor våpensmia, når man har interesse av at det blir smidd våpen, vil i virkelig-

heten si å sabotere arbeidet innenfor. Å late som om verden ikke eksisterer, er støtte til det bestående. Å late som om klassekampen ikke eksisterer, er å stille seg på borgerskapets side.

"Det er ingen klassekamp i Norge," hvisker borgerskapet gjennom sitt talerør, sosialdemokratiet. På den måten prøver de å trekke folk vekk fra proletariats hær. "Det er ingen klassekamp", hvisker norsk brukskunst. Men takket være prisen, hvisker den det stort sett til borgerskapet, så skaden den gjør er neppe stor.

Imidlertid vil sosialistisk brukskunst være en viktig del av den sosialistiske kunsten. Det viste den kinesiske keramikk- og porselens-utstillingen oss klart og tydelig. Den viste oss også etter hvilke linjer sosialistisk brukskunst må arbeide, hva som er dens oppgaver. Jo før norske brukskunstnere innser nødvendigheten av å lage sosialistisk brukskunst – og så heller selv tar hånd om salgsapparatet – jo bedre. Og vi revolusjonære arbeidere skal være de første til å ønske dem velkommen i rekkene.

GLIMT FRA ARBEIDER BEVEGELSENS HISTORIE

2. artikkel

Redaksjonens kommentar:

Nedafor gjengir vi ei brosjyre om kampen ved Menstad, utgitt av Den revolusjonære Fagopposisjon av 1926 på Internasjonalt Arbeiderforlag i 1931. Brosjyra er skrevet som ei oppsummering av Menstads-slaget i begynnelsen av juni 1931.

I åra etter den første verdenskrigen, med økonomisk krise og store lagre av varer som kapitalistene ikke fikk avsatt, blei det fra arbeidskjøpernes side ført en beinhard kamp for å redusere både arbeidsstokken og arbeidernes lønninger og på den måten sikre profitten. I denne kampen sto arbeiderne svakt rusta. Opportunistene i LO-ledelsen var ikke villige til å ta opp kampen for å sikre arbeidernes levevilkår. Isteden for å kreve at arbeidstida skulle reduseres slik at det kunne bli arbeid for alle, forsøkte de bare å redusere lønnsnedslagene. Svaret på LO-ledelsens forræderiske linje var danninga av Den revolusjonære Fagopposisjonen av 1926.

Over hele Skandinavia satte kapitalistene inn en storoffensiv i slutten av 1930. I Sverige var allerede arbeidskjøperne i aksjon bl. a. i treforedlingsindustrien, der arbeidernes kamp mot streikebryterne førte til klasseundertrykkelsen i Ådalen: Militære styrker med revolvere og mitraljøser blei satt inn mot demonstrerende arbeidere, og 5 mennesker blei drept.

Her i Norge blei det bestemt å stenge de bedrifter og industrier som "trengte" produksjonsstopp på grunn av avsetningskrise, og etterhvert utmatte arbeidene for å framlvinge store nedslag i lønningene, også ved det utenlandskeide Norsk Hydro blei arbeiderne stengt ute gjennom lockout. Men en del av arbeidet måtte holdes oppe, bl.a. losse- og lastearbeid. Til dette blei det brukt arbeidere som var ansatt på 3 måneders kon-

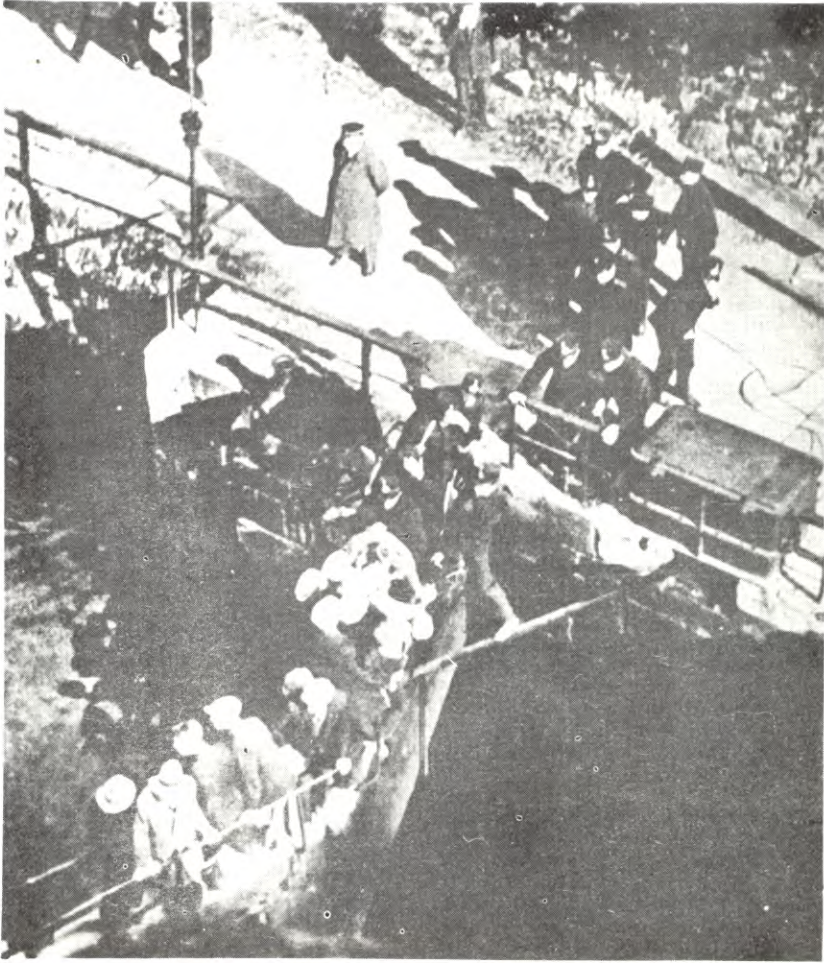
Quisling som krigsminister? Her var en ypperlig anledning for denne regjering til å vise sin beredhet til å føre krig mot arbeiderklassen. – Den mobiliserte sin krigsmakt til lands og til vanns for å gjenopprette kapitalistsamfunnets prestisje og for om nødvendig å levere et blodbad på de kjempende arbeiderne i form av et norsk Ådalen.

Hvordan stiller Det norske arbeiderparti og dets presse seg til disse begivenheter? Nepppe noen gang har tranmælismen – sentrismen i norsk arbeiderbevegelse – avslørt seg tydeligere. "Telemark Arbeiderblad" – kalt tante Tea" gråt over det som skjedde og tok høytidelig avstand fra "voldsmennene". Tranmæl i "Arbeiderbladet" anslår samme tone og skriver at "uansvarligheten driver sitt spill".

Karakteristisk er Artur Berbys opptreden. Han er en ekte sentrist – fylt til randen av billige revolusjonære fraser, men feig og unnfallen i handling. Han er med fra begynnelsen, blir arrestert, sendt til Oslo, men etter råd fra DNAs ledelse kjøper han seg fri ved å avgi løfte om å oppholde seg i Oslo og daglig melde seg for politiet. Her ble han framført i frihet hver dag på DNAs møter som et annet premiedyr. Kan man tenke seg en mer ynkelig opptreden. Inngå kompromiss med politiet for å nyte friheten og livet i hovedstaden, fjernt fra kampplassen. Det er tranmælsme i renkultur.

Også på annen måte har DNAs ledelse bidratt til å forfuske denne kampen. Sammen med arbeidskjøpernes ivrigste visegutt, Halvdan Jønsson, sørget DNAs formann, Oscar Torp, på møtet av fagforeningsstyrene i Telemark å bringe kampen inn i såkalte "lovlige former" for der ved å hindre og sabotere den videre utvikling av kampen.

Revolusjonære arbeidere vokter sluse ved Skotfoss mot statspolitiet.

MENSTAD - SLAGET

Da revolusjonære arbeidere jagde statspolitiet på flukt

trakt, og arbeidskjøperne lot disse fortsette arbeidet som streikebrytere. Dette vakte naturlig nok stor forbitrelse i Skien og Porsgrunn og de omliggende distriktene. Herfya arbeiderforening beslutta å ikke ta del i noen forhandlinger før streikebryterne var fjerna. Dermed var kampen i gang.

Begivenhetene ved Menstad betyr et vendepunkt i lockoutens utvikling. Etter at de lockoutede arbeidere i over to måneder under det faglige byråkratis ledelse har befunnet seg i passivitet og unnfallenhet – en taktikk som m å føre til et ydmykende nederlag – skjerpet arbeiderne i Porsgrunn og Skien kampen og rettet under den revolusjonære fagopposisjons og det kommunistiske partis ledelse et kraftig slag mot det legaliserte streikebryteri. I og med begivenhetene ved Menstad gikk arbeiderklassen fra en sløvende defensiv, som fører til selvoppgivelse og utmattelse, over til aktiv kamp. Det er den første gevinst arbeiderklassen høster av begivenhetene ved Menstad.

Kampen mot streikebryteriet i Telemark er et ledd i arbeidernes kamp for å forsvare sine lønns- og arbeidsvilkår. Streikebryteriet er et attentat mot arbeidernes kamp for å forsvare sine lønninger og andre rettigheter. Derfor er bitterheten mot de usle krypt som utfører denne Judas-gjerning sterk og enstemmig i hele arbeiderklassen. Derfor tok arbeiderklassen i Telemark kampen opp med revolusjonære midler, ikke bare mot streikebryterne og arbeidskjøperne men mot den væpnede statsmakt i form av det væpnede politi. Politiet med den stortalende politifullmektigt Thinn i spissen, innbilte seg at når de bare stilte seg opp på veien i sine glinsende uniformsjakker og med hånden knyttet over kølleskaftet, så skulle arbeidermassene vike tilbake og det hele oppløse seg til ingenting. Borgerskapet er jo vant til de tranmælske trusler og store ord, som aldri har resultert i noe som helst. Men her fikk politiet erfare at det ikke var et flokk av frasefylte tranmælske kaniner, som flyktet med hengende ører og halene mellom beina, men revolusjonære arbeidere, menn og kvinner, medlemmer av Norges kommunistiske parti, såvel som medlemmer av Det norske arbeiderparti, organiserte som uorganiserte, folk som ikke vek, men som var beredt til å gå inn for sin overbevisning i åpen kamp. De tok kampen opp og tilføyde politiet et forsmedelig nederlag.

Borgerskapet og dets presse ble slått med forferdelse over det som skjedde. "Aftenposten" forkynte i et ekstrablad at "velbevæpnede kommunistiske røde garder overmannet politiet ved Menstad" og sa i sin kommentar om begivenhetene: "Det er slått et skår i samfunnets prestisje. Det bør ikke komme flere. Foruten prestisje kan intet samfunn bestå".

Men fikk vi ikke nylig en fascistisk bonde-regjering med provokatøren og spionen

Men la oss i korte trekk gi en skildring av kampene ved Menstad og stemningen på "krigs-skueplassen".

På Menstad, Norsk Hydros kjempemessige lagerplass arbeider streikebrytere. Dette krypt som kapitalistklassen alltid har benyttet for å undergrave arbeidernes kamp har alltid og vil alltid komme til å bli fredløst pakk som må utryddes. Forbitrelsen over Hydrokapitalistenes utfordring ved å benytte disse streikebryterne vokste fra dag til dag. I Porsgrunn ble det arrangert et demonstrasjonsmøte mot streikebryternes virksomhet på Menstad. Skiensfjordens faglige samorganisasjon var arrangør. Tilslutningen var meget stor. Sosialdemokratenes mann, en landskjent kanin, sekretær i Oslo Arbeiderparti, Einar Gerhardsen, holdt foredrag. Det var et av de vanlige, hvor man brukte sterke ord og velformede fraser, men ikke mente noe mer. Det ble vedtatt en resolusjon mot streikebryterne, men ikke mer. Arbeidermassene viste allerede der sin misnøye. De ropte på fagopposisjonen, de ropte på Lundin, på Hoidal. Fagopposisjonens ledere forespurte under den veldige forsamlings påhør møtets arrangør, herr sekretær Johnsen, om de fra talerstolen ville meddele at førstkommande mandag den 8. juni ville det bli organisert kampdemonstrasjon mot streikebryterne på Menstad. Åpent, men ganske lavt meddelte disse reformister som nettopp hadde vært så stortalende, at noe slikt arrangement kunne de verken gi meddelelse om eller være med å sette i gang. Men oppbudet om demonstrasjonen var hermed gitt og under den revolusjonære fagopposisjons ledelse ble det organisert fra Porsgrunn og Skien mandag den 8. juni det senere så berømte demonstrasjonstog mot Menstad.

Handling er seier. Handling skal per respekt.

Det var opplagt at med taler, papir og resolusjoner kunne kampen mot streikebryterne ikke føres. I løpet av to dager ble det organisert arbeidervern, kampgarder og med dette i spissen marsjerte de tusener av forbitrede arbeidere, menn og kvinner til Menstad. Statspolitiet var mobilisert. Den hylledede politimester Thinn hadde overtatt kommandoen, demonstrasjonsforbud er proklamert og politimesteren som hadde slått ned på de kjempende arbeiderne i Dokka skulle med sitt vel utrustede og velutdannede statspolitii vise de opprørske slaver fra industrihelvetet i Herfya og Skiensfjorden at nå skulle de tilpers. Under Internasjonalens toner, spilt av to musikkorps, kom arbeiderklassen. Endel av de mer besindige av statspolitiet sier: "Vi trekker oss tilbake", men herr politimester Thinns kraftige kommandorøst lyder: "Ingen feighet her! Gå på!" Og så åpnet statspolitiet slaget mot arbeiderne og køllesvingerne går brutalt på. Vannslangene med påsatt vanntrykk er utlagt og rettet mot arbeiderne, men arbeiderklassen viker ikke. Under Internasjonalens toner marsjeren de demonstrerende arbeidere med kampgarden

i spissen videre. Vannslangene blir kappet, erobret fra politiet og vannstrålene sprøyter de uniformerte lakeier overende. De som hadde åpnet krigen måtte ta følgene. I løpet av 15 minutter var kampen endt. Den hundretall store bevæpnede politistyrke slått: 3 besnored lakeier sendt på sykehuset, og 14 – 15 forøvrig sendt til statspolitiets hovedkvarter i Porsgrunn for å påsettes plasterlapper. Seieren var vunnet. Arbeiderne ble samlet på nytt. Det blir holdt korte foredrag om fagopposisjonen, føreren for klassekampen og handlingens organisasjon. Demonstrasjonstoget settes opp påny og under Internasjonalens toner marsjerer arbeiderne med sin kampgarden i spissen tilbake til Porsgrunn og Skien.

En arbeider sa dagen etterpå at "stoltene syn har ingen sett i Skien enn når demonstrasjonstoget med det røde flagg, musikk og kampgarder i spissen marsjerte ut mot Menstad. Det var som om det var sagt oss at intet ville møte disse som hindrer dem i å nå sitt mål: fjerning av streikebryterne som Hydro benytter på Menstad. Stolt var det syn, men stoltere enda var det å se dem komme tilbake. Ikke en mann mindre enn når de gikk, heller flere og i mellomtiden hadde ambulans bilen sust gjennom byen med slagne politikonstabler. Mandag den 8. juni vil bli en minnerik dag for arbeiderne i Skien."

Streikebryterne var fjernet.

Allerede tirsdag den 9. juni kl. 5 på formiddagen er militæret på pletten. Ekstratog med gardekompanier er oppsatt fra Oslo og fraktet til Skien i full krigsrustning med stålhelmer, geværer, mitraljøser, gassbomber og marsjener ut til den gamle ekserserplass Gråtenmoen. Finanskapitalens nye regjering med den engelske spion Quisling som forsvarsminister handler hurtig. På de innen- og utenlandske storkapitalisters minste vink mobiliseres hær og flåte mot de lockoutede arbeidere, 6 krigsfartøyer ankommer, anker opp på forskjellige steder og vender sine kanonmunninger mot land. Mobiliseringsordne sendes ut i øst og vest. Seljord og Grenlands bataljoner innkommanderes. Skiensfjorden befinner seg i beleiringstilstand.

Forbitrelse, stemning, sympati.

Hele distriktets arbeiderklasse og ikke bare arbeiderklassen, men praktisk talt hele befolkningen befinner seg i den største forbitrelse mot streikebryterne, politiet og militæret og de statsmyndigheter med regjeringa i spissen som foretar disse ting mot de lockoutede arbeidere, som i tre måneder har vært kastet ut i sultekrigen.

Forbitrelsen mot statspoliti og militær. – Sjåførene kjører ikke politi.

Når det ankommer ca 80 – 100 statspolitikonstabler melder spørsmålet om biler seg. Det er jo fint folk. Sjåførene og drosje-

bilene var som blåst vekk fra holdeplassene. Det var ingen bilen å få. Og om de ble spurt når de ble pralet svarte de: "Vi kjører ikke politi. Vår oppgave er å kjøre folk".

En uheldig hotellvert.

En av "de store" hotellvertene i Porsgrunn var så "gentil" at han stilte sin bil til politiets disposisjon. Det burde han ikke ha gjort. Et par timer etter at politiet hadde brukt bilen og satt den fra seg, var det ikke lenger noen bil. Istedenfor en bil lå det en ruinhaug på plassen.

Vedkommende hadde også motorbåt liggende på kaia. Den lå der fredelig og sikkert før han "lånte bort" bilen sin til statspolitiet. Men etter det lå heller ikke motorbåten der lenger, den forsvant. Neste morgen fant en fisker båten drivende langt ute i fjorden.

Alle synger "Internasjonalen".

Overalt hvor du kommer synges "Internasjonalen". Skolebarn, piker og gutter, små og store, arbeidere, menn og kvinner, unge og de gamle – alle synger "Internasjonalen". Like godt eller riktig synger vel ikke alle. Mange sikkert så falsk at skjønnere på musikk og sang gjør grimaser. Men alle synger. "Internasjonalen" er kampens sang – "Op slaver, nu til frihet frem", Distriktets populæreste sang.

Barn, mødre og kvinner er med.

Forbitrelsen mot streikebryteriet, solidariseringen med de kjempende arbeidere har aldri i vårt lands klassekamphistorie gitt seg slike utslag som i de spenningsfylte dagene etter slaget ved Menstad den 8. juni. Over hele distriktet, ikke bare i byene Porsgrunn og Skien – men i bygdene Solum og Bøle er hele befolkningen levende interessert med i kampen. Streikebryternes barn kan ikke gå på skolen. De blir pepet ut av de andre ungene. De går fra skolen hvis streikebryterungene er der.

I hvert friminutt leker ungene demonstrasjon, statspoliti og streikebrytere. Barhodet og med en løvbukse – eller en rød filleklut på en kjepp demonstrerer de og synger "Internasjonalen".

Rutebilen fra Porsgrunn til Skien kommer rusjende oppover den blanke makadamiserte landeveien. Den begynner å kjøre så sakte. Hva er årsaken? Jo, foran på veien går en 35 – 40 smågutter i 12 – 13-årsalderen i demonstrasjonstog. Tre og tre ved siden av hverandre marsjerer de og synger sin sang. Ved en fabrikkport svinger de inn. De skal se om det er streikebrytere der.

Arbeiderkvinnene

drøfter og diskuterer. Alle holder de med dem som handlet. De som gikk til Menstad og fikk disse fordømte streikebryterne vekk

Forts. s. 10